Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ .... Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ	75
HOLY WEEK .... By His Eminence Archbishop Michael	75
Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ .... Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ	77
Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ .... Ὑπὸ Χλόης	78
ΕΟΡΤΑΖΕΤΩ ΔΕ ΚΟΣΜΟΣ .... Ὑπὸ Πρωτοπρ. Γεωργίου Φλωρόφσκυ	79
Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ .... Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμ. Δημητρίου Κωνσταντέλου	80
ΔΕΗΣΙΣ .... Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου	82
ΘΕΡΙΝΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ — ΘΕΡΙΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ	83
ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ — Ι ..Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα	84
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων — Τὸ Σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου — Ὁ Νέος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων — Ἡ Ἀπελευθέρωσις τοῦ Μακαρίου	85
HE IS RISEN .... By Rev. Anthony Coniaris	86
LIVE YOUR HOLY WEEK .... By Presvytera Alknene Harakos	87
CHRISTIAN HOMES	88
THE PRIEST: THE MAN OF GOD .... By Rev. Joseph G. Vasiliou	89
ΝΕΑ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή — Διεύθυνσις Παιδείας — Θεολογικὴ Σχολὴ — Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου — Κατηχητικὸν Γραφεῖον)	91

Christ Is Risen

...O death, where is thy sting? O Hell, where is thy victory? Christ is Risen, and thou are overthrown. Christ is Risen, and the demons are fallen.

Christ is Risen, and the angels rejoice.

Christ is Risen, and life reigneth. Christ is Risen, and not one dead remaineth in the grave. For Christ, being risen from the dead, is become the first fruits of those who have fallen asleep. To Him be glory and dominion unto ages and ages. Amen.

St. John Chrysostom

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ' ΑΠΡΙΛΙΟΣ— APRIL, 1957 ΑΡΙΘΜΟΣ 445

Meditations

"Take pains with yourself and your teaching. Persevere in these things; for by doing this you will secure your own hearer's salvation" (Timothy 4:16)

To "take pains with yourself" is directed to Timothy, but it is applicable to any and every man. To take pains with yourself is here meant, no doubt, in a spiritual sense. We are all too familiar with the need for caring for the body. Soaps, shampoos, under-arm deodorants and all the myriads of other preparations which are fostered on us for the care of our bodies make it a social crime in our age for the average man or woman to allow their body to be dirty and unkempt. But the need for our spiritual and moral care has often been overlooked. Of course, we haven't completely disregarded the care of the soul. It is not that. We manage to give the spiritual aspect of life enough lip-service so that we can call ourselves a religious people. But, to anyone who is remotely conscious of Christian teaching it is obvious that we as a nation and as individuals are far from the mark.

Paul earlier in this same letter told Timothy to "fight the good fight" (Tim. 1:18); a fight that is never over, even when we reach the last moments of our lives. The eternal fight of the choice between good and evil, piety and blasphemy, faith and disbelief found itself again dramatized on Golgotha. Two thieves, both evil enough to receive the worst form of capital punishment, crucifixion, were again drawn into this eternal fight. In the last moments of their lives on earth they both made decisions which to this day have served as examples to guide hosts of Christians in fighting the "goodfight." The repentance of the one thief and Christ's promise . . . "This very day you shall be with me in Paradise" (Luke 23:42), prove that the fight then is an eternal fight present in every generation and every man.

The pains which Paul urges upon Timothy are those of spiritual and moral self-improvement. Self-improvement in the sense that we must allow ourselves to be subject to God's will and the power of His soul-filling grace. It is God who will improve us and mold us in His ways. But He can do that only if we will place ourselves in His hands and keep ourselves there through prayer, meditation and constructive reading. We must attempt with all our might to guide our thoughts and prayers on the lines of Christian perfection. "Strive for uprightness, godliness, faith, love, fortitude and gentleness" (Tim. 6:12) exhorts God's Holy Writ. Pray for these things and "they shall be given unto you," for these are the only things having intrinsic value. And that, because they lead to God and the Eternal Life.

So therefore, "take pains with yourself" by fighting the good fight against evil and for God. Fight it positively, though, seeking to open your heart to the Holy Spirit so as to decorate the "temple of God" with the life-giving virtues. Know also, that the fight is a daily one and that the pains taken must be sincere and consistent. There is no place for half-hearted efforts and passive lip-service in the man or woman who honestly seeks the Kingdom of God. Nothing of value is ever gained by methods like these. Diamonds are priced so highly because there is much effort expended in order to procure them and prepare them. Imagine what effort is necessary to gain eternal life! What diamond even begins to approach the value of your soul? "What shall a man give in exchange for his soul" (Math. 16:26). For something so valuable we should be willing to exert any effort, but not too much is really asked of us for this prize. This only must we do: believe in Him who died for us and "take pains" to make ourselves as ethically and religiously perfect as we can.

Rev. Stanley Harakas

OBSERVER

Established 1934

Vol.XXIII April 1957 445

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

•

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

•

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

•

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

•

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

κνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὔχομαι μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, ὅπως ὁ Ἰη-
ὸς καὶ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του, δώσουν
ὅλους Σας, τὰς Οἰκογενείας Σας καὶ τὰς εὐ-
γημένας Κοινότητας ἡμῶν τὴν ἀγάπην, τὴν
ρὰν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ζωήν.

Ὅλοι ὅσοι ἠθέλησαν νά παρασύρουν ὀπίσω
ος τὰ πλήθη του λαοῦ, αὐτὰ τὰ τέσσαρα πρά-
ατα, ποὺ διψᾷ καὶ λαχταρᾷ τοῦ κάθε ἀνθρώ-
υ ἡ ψυχή, τοῦ ὑπεσχέθησαν καὶ τοῦ ὑπόσχον-
ι. Ἡ ἱστορία ὅμως, ποὺ εἶναι ὁ ἀψευδέστατος
ὶ παναληθέστατος μάρτυς τῶν ἀνθρωπίνων
άξεων, διακηρύττει τρανοφθόγγως, ὅτι κα-
ς, ἀπολύτως κανεὶς ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ
ανοὺς τοῦ κόσμου τούτου δὲν κατώρθωσε νὰ
ωσῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις του,
δώσῃ δηλονότι εἰς τὸν παλαίοντα, τὸν ἀγω-
όντα, τὸν δυστυχισμένον ἄνθρωπον τὴν ἀγά-
ν, τὴν χαράν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ζωήν, διὰ τὰ
οῖα προωρίσθη, τὰ ὁποῖα εἶχε κτῆμὰ του καὶ
ὁποῖα ἔχασεν, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτὰ ὑπεσχέθη καὶ ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς εἰς
ους Τὸν ἀκολουθοῦν. Πλὴν ἀλλὰ δὲν τὰ ὑπε-
έθη μόνον, ἀλλὰ τὰ ἔκαμε καὶ πραγματικό-
τα, διότι μὲ τὴν Θυσίαν καὶ τὸ Αἷμα Του μᾶς
ἐξησφάλισεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ἐπάνω
αμεν ὅ,τι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οὔτε
αμεν, οὔτε ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμῃ: συνέτρι-
καὶ κατενίκησεν ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ὁ ἄσπον-
ος ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης
αὶ ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς
έρδιζεν αὐτὴν τὴν μεγαλειώδη νίκην ἐπὶ τοῦ
ταυροῦ δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, κα-
ὶς οὔτε ἐπίστευεν, οὔτε κἂν ὑπωπτεύετο τὰς
ραστίας συνεπείας τοῦ γεγονότος τῆς Στανρ-
ώσεως καὶ τοῦ Θανάτου Του. Ἀπόδειξις τρα-
ωτάτη, ὅτι ὅλοι πανικόβλητοι Τὸν ἐγκατέλει-
αν, καὶ αὐτοὶ οἱ Μαθηταὶ Του ἐσκορπίσθησαν
καστος εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ἐκατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι
ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀμερόληπτοι μόνον μετὰ
ην πάμφωτον Ἀνάστασίν Του. Ὁ λαξευμένος
ότε εἰς τὸν βράχον Τάφος ἔγινε προβολεὺς παμ-
έγιστος, ποὺ ἐφώτισε τὸν Ζωηφόρον καὶ Νικη-
όρον τοῦ Χριστοῦ Σταυρὸν, καὶ τότε μόνον κα-
ενοήθη εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸ μεγαλεί-
ερον κοσμοϊστορικὸν καὶ κοσμοσωτήριον γεγο-
ὸς, ποὺ ἔγινεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Γολγοθᾶ:
ἡ κατὰ κράτος συντριβὴ καὶ ἧττα τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἀνάστασις, λοιπόν, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ τρανωτάτη ἀπόδειξις καὶ πιστοποίησις τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης Του, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ποὺ εἶναι τώρα τὸ καύχημα ὅλων τῶν πιστῶν Του μαθητῶν καὶ ἀκολούθων. «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ἐξ ὀνόματος αὐτῶν ὁ θεασάμενος τὸν Ἀναστάντα Κύριον οὐρανοβάμων Παῦλος.

Ἰδοὺ διατὶ κυριολεκτικῶς μέθην πνευματικὴν παθαίνομεν κατὰ τὸ Πάσχα, ποὺ σημαίνει πέρασμα, διάβασιν ἀπὸ τὸ μῖσος πρὸς τὴν θεϊκὴν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν λύπην εἰς τὴν ἀναφαίρετον χαράν, ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐχθρότητα πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν. Ὅσον περισσότερον γνωρίζομεν καὶ πλησιάζομεν τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν, μὲ τὴν προσευχήν, τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν καὶ τὴν μυστηριακὴν ζωήν, τόσον περισσότερον αἰσθανόμεθα τὸν γλυκύτατον Σωτῆρά μας, τόσον περισσότερον γινόμεθα φορεῖς, ἑστίαι, μεταδόται ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης καὶ ζωῆς. Αὐτὰ λείπουν σήμερον ἀπὸ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, παρὰ τὰς μυρίας ἀνέσεις καὶ τὰς ἐξωτερικὰς τεχνητὰς προόδους καὶ τὰς καταπληκτικὰς του ἐφευρέσεις, μαζὶ μὲ τὴν ἀτομικήν· αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα, τὸ ἀπίστευτον, τὸ καταπλῆσσον δρᾶμα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μέσα, πολλάκις, εἰς τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἐξωτερικοῦ πολιτισμοῦ του, ὡς ἄλλος Τάνταλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ βρέξῃ τὰ φλογισμένα ἀπὸ τὴν δίψαν χείλη του μὲ τὸ δροσερὸ καὶ διαυγέστατο νερὸ τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τῆς ζωῆς. Ὅπερ σημαίνει πόσον ἀληθῆ εἶναι καὶ θὰ εἶναι εἰς αἰῶνας αἰώνων τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Πρέπει νὰ βασιλεύσῃ πρὸ παντὸς ἄλλου, ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς εἰς τὰς καρδίας τῶν λαῶν, ὅλων ἡμῶν, ἀγαπητοί μου, διὰ νὰ γίνῃ κτῆμά μας παντοτεινὸν καὶ παραμόνιμον ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ ζωή, ἡ εὐλογημένη ἐν Χριστῷ ζωή, ποὺ ἀρχίζει ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ συνεχισθῇ εἰς τὴν μακαρίαν ἀτελείωτον αἰωνιότητα. Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ τὸν γλυκύτατον αὐτὸν χαιρετισμόν, διατελῶ,

διάπυρος εὐχέτης πάντων ὑμῶν πρὸς Κύριον

†Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίας
τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

HOLY WEEK

By His Eminence Archbishop Michael

We have now reached the climax of Holy Lent. We have come to the Holy Week. We shall be present at the Passion of our Saviour. We shall stand before His Cross of Martyrdom and Grace. We shall hear the meaningful words which He spoke from His Cross. We shall become witnesses to His voluntary death, and afterwards to His life-bearing Resurrection. Truly, it is the Holy Week for the human race; the week of the saving Grace of our Lord the Saviour, Jesus Christ, the week of the greatest, most dramatic and heart-rending event of our planet.

For what reason did He, a God, become a man who was crucified and died, and who in three days was resurrected? The reason is God's infinite love for us, who are his rational creations. It is the place of man to be near God. For only there could we have the happiness, the joy and the peace for which we were made. The sin of the first two human beings was their drawing away from God, and this explains the destruction and the misery of man. Thus unhappily did all of mankind develop for thousands of years. Mankind was the lost sheep whom the shepherd came to find and lead back into the fold. Miserable mankind was the prodigal son, whose own father came to ask him to return to his home. This was the way in which Christ achieved Salvation for mankind.

He paid for man's having turned away from Him by His voluntary death upon the Cross. He paid the greatest debt that man owed God his Creator. And in this way He opened for us the path of communion with God our Father, which had been cut off by the apostasy of man's sin.

And He did not only this. He was not only crucified. He also rose from the dead and lives on as a complete God in order that He may be always with us and help us in every way to walk freely and unimpeded along the path He opened for us, the path which leads us to our Father in Heaven.

He, Jesus Christ, Who suffered and was crucified, Who was buried and resurrected, Who is and always shall be with us, Who hears our prayers and feels our sorrows, Who speaks to us in his Bible, Who feeds us with His Flesh and Blood is in such need. For the Religion of Christ—which is in fact He Himself, the All-Powerful and always triumphant and victorious Christ—is the only force which will unite all of us who believe in Him, and will give us the wisdom and the power to solve a the problems that confront us as individuals and nations, as single entities and as groups. A few da after Pentecost Peter said: *"Neither is there salvatio in any others for there is none other name under heav given among men whereby we must be saved.*

We should repeat today these same and identical word until we are all united under the eternally triumpha banner of Jesus Christ. This is a matter of the greate urgency for

"The night is far spent, the day is at hand; it is hig time to wake out of sleep."

Those who battle against Christ and are united in th name of the Anti-Christ are bound together with th strongest discipline and the greatest self- sacrifice. Se how their satanic movement progresses, how it gain ground every day, how they succed in penetrating ever land. Of course there are many of them—multitude and myriads, who, after tasting the cup of trials, hard ships and miseries of their Godless system, discourage and sickened unto death, repent and want to retur whence they were led astray by the intoxication of com munism. Yet it is well known wherever that system pene trates and digs in, that it is most difficult, if not impos sible, for it to be uprooted and destroyed.

Only Christ and His most beautiful religion, alway fragrant with the myrrh of love, never disillusions man nor makes him want to repent—because He follows Hi who yesterday and tomorrow and forever and ever is th Same. Only around the symbol of our suffering, crucified resurrected and living Saviour will mankind, tired an discouraged, find rest, happiness, joy and true peace Enough have men and nations experimented. Sufficiently have they drunk from the wells opened up by the wisdom of this world and by the men of this age. The thirst o mankind has not been quenched, nor will it be until i turns to *"the Spring of running water welling up fo eternal life"*—until, that is, it turns towards Christ an is refreshed by His Divine Grace. Let us hope that thi thought and resolution shall be born in the souls of al of us this Holy Week: that we shall resolutely turn to wards our Saviour so that we might enthrone Him in ou inward persons, in our families, in our communities, i our nations and peoples—so that He might give us eterna grace and deep and inexpressible peace.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

φθάσαμεν εἰς τό κατακόρυφον τῆς Μεγάλης σαρακοστῆς. Εἰσερχόμεθα εἰς τήν Ἁγίαν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Θά παραστῶμεν κατ' ην εἰς τά Πάθη τοῦ Σωτῆρος. Θά εὑρεθῶμεν τιον τοῦ μαρτυρικοῦ, ἀλλά καί ζωοποιοῦ υροῦ Του. Θά ἀκούσωμεν τά βαρυσήμαντα α, πού θά εἴπῃ ἀπό τοῦ Σταυροῦ Του. Θά ομεν μάρτυρες τοῦ ἑκουσίου Του θανάτου· ἔ-α δέ καί τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεώς Του. ὄντι Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς διά τό γέ-τῶν ἀνθρώπων. Ἑβδομάς τοῦ ἀπολυτρωτι-ἔργου του Σωτῆρός μας Κυρίου Ἰησοῦ Χρι-ῦ. Ἑβδομάς τοῦ μεγαλειτέρου, τοῦ δραμα-ρτέρου καί σπαρακτικωτέρου γεγονότος τοῦ νήτου μας.

οῖος ὁ λόγος, διά τόν ὁποῖον Αὐτός ὁ Θεός νεν ἄνθρωπος, καί ἐσταυρώθη καί ἀπέθανεν, ά καί τριήμερος ἀνέστη; Ὁ λόγος εἶναι ἡ ιρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρός ἡμᾶς, τά λογικά ιουργήματά Του. Ἡ θέσις μας ἦτο πλησίον Θεοῦ. Διότι μόνον ἐκεῖ θά εἴχαμεν τήν εὐ-ίαν, τήν χαράν καί τήν εἰρήνην διά τήν ὁποί-ἐδημιουργήθημεν. Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλά-ον ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις, ἡ ἀποστασία ἀπό τοῦ οῦ, καί διά τοῦτο ἦτο ἡ καταστροφή, ἡ δυστυ-καί ἡ κάθε κακοδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου. τσι δυστυχισμένη ἐπλανᾶτο ἐπί χιλιάδας ἔτη κληρος ἡ ἀνθρωπότης. Ἦτο αὐτή τό πλανώ-ον πρόβατον, πού ἦλθεν ὁ ποιμήν νά τό ἀνα-ήσῃ καί νά τό εὕρῃ καί νά τό ἐπαναφέρῃ εἰς μάνδραν. Ἦτο ἡ δυστυχισμένη ἀνθρωπότης κωτος υἱός, πού ἦλθεν αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Πατήρ νά τόν προσκαλέσῃ νά ἐπιστρέψῃ εἰς τόν πα-κόν του οἶκον. Αὐτό ἦτο τό ἀπολυτρωτικόν γον τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπλήρωσε διά τήν ἀποστασίαν τοῦ ἀνθρώπου τόν ἑκούσιον σταυρικόν Του θάνατον. Ἐξώ-ησε τό βαρύτατον χρέος, πού εἶχεν ὁ ἄνθρω-ς ἀπέναντι τοῦ Δημιουργοῦ του, τοῦ Θεοῦ. εἰ μᾶς ἤνοιξε τοιουτοτρόπως τόν δρόμον τῆς κοινωνίας μέ τόν Θεόν Πατέρα μας, πού τόν χε κλείσει καί φράξει τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀποστα-α.

Καί δέν ἔκαμε μόνον τοῦτο. Δέν ἐσταυρώθη μόνον καί ἀπέθανεν, ἀλλά καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί ζῇ ὡς τέλειος Θεός, διά νά εἶναι πάντοτε μαζύ μας καί μᾶς βοηθῇ μέ κάθε τρόπον διά νά περιπατῶμεν ἐλευθέρως καί ἀνεμποδίστως αὐτόν τόν δρόμον, πού μᾶς διήνοιξε καί πού μᾶς συνδέει μέ τόν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα μας.

Αὐτός ὁ παθών, ὁ σταυρωθείς, καί ταφείς καί Ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶναι καί θά εἶναι πάντοτε μαζύ μας, πού ἀκούει τάς προσευχάς μας, πού αἰσθάνεται τόν πόνον μας, πού μᾶς ὁμιλεῖ εἰς τό Εὐαγγέλιόν Του, πού μᾶς τρέφει μέ τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα του, Αὐτός εἶναι ἡ Χριστιανική Θρησκεία, τῆς ὁποίας, σήμερον πρό πάντων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ὁλόκληρος ἡ ἄνθρωπότης. Διότι ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ (πού δέν εἶναι ἄλλο τι παρά Αὐτός Οὗτος ὁ δυναμικώτατος καί πάντοτε θριαμβευτής καί νικητής Χριστός), εἶναι ἡ μόνη δύναμις, πού θά μᾶς ἑνώσῃ ὅλους, ὅσοι εἰς Αὐτόν πιστεύομεν, καί θά μᾶς δώσῃ τήν σοφίαν καί τήν δύναμιν νά λύσωμεν ὅλα τά προβλήματά μας, πού ἀντιμετωπίζομεν ὡς ἄτομα καί ὡς λαοί, ὡς μονάδες καί ὁμάδες. «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομα ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς», ἔλεγεν ὁ Πέτρος, ὀλίγας ἡμέρας μετά τήν Πεντηκοστήν, καί αὐτά τά ἴδια καί ἀπαράλλακτα λόγια θά ἔπρεπε σήμερον διαρκῶς νά ἐπαναλαμβάνωμεν μέχρις ὅτου ὅλοι γενικῶς ἑνωθῶμεν γύρω ἀπό τό πάντοτε καί κατά κανόνα θριαμβεῦον λάβαρον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι πρόκειται περί ἀνάγκης ἐπειγούσης. Διότι πράγματι, οἱ καιροί οὐ μενετοί. Διότι ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν. Καί ὥρα ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι. Καί διότι ἐκεῖνοι, πού ἀντιστρατεύονται τόν Χριστόν καί εἶναι ἡνωμένοι εἰς τό ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου, εἶναι συνδεδεμένοι πρός ἀλλήλους μέ τήν μεγαλειτέραν πειθαρχίαν καί τήν ἐντονωτέραν αὐταπάρνησιν. Ἴδετε πῶς προχωρεῖ τό σατανικόν τους κίνημα, πῶς κατακτᾷ καθ' ἡμέραν ἔδαφος, πῶς κατορθώνουν νά εἰσδύσουν εἰς κάθε χώραν. Ὑπάρχουν βεβαίως καί πολλοί, πλεῖστοι,

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Ἦσαν δέ καί γυναῖκες ἀπό μακρόθεν θεωροῦσαι ἐν αἷς ἦν καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καί Ἰωσῆ μήτηρ καί Σαλώμη, αἵ καί ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καί διηκόνουν αὐτῷ» (Μάρκου ιε΄ 40).

Δέν ἔλειψαν οἱ γυναῖκες ἀπό τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τῆς πρώτης ὥρας τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τόν δημόσιον βίον.

Καί πῶς νά λείψουν; Ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε πρῶτος καί ἐπλήρωσε τά μεγάλα κενά τῆς εὐαίσθητης καί στοργικῆς των καρδιᾶς, πού εἶχε δημιουργήσει ἡ ἄδικος καί σκληρά μεταχείρισις ὅλων τῶν σοφῶν καί ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Ὁ Ἰησοῦς δέν τίς ἐξητέλισε μέ τήν περιφρόνησιν καί τήν ἀδιαφορίαν. Ὁ Ἰησοῦς δέν τὶς ἀπεμάκρυνε, οὔτε τίς ἐπλήγωσε μέ κακήν μεταχείρισιν. Ὁ Ἰησοῦς δέν τίς θεώρησε πρᾶγμα, δέ ζήτησε μόνον νά πάρῃ ἀπ' αὐτές, ἀλλά καί ἔδωσε.

Ἔσκυψε μέχρις αὐτῶν καί ἄκουσε καί τούς δικούς των καϋμούς. Ἶδε μέ συμπάθειαν τίς ἀσθένειές των. Γλύκανε τούς πόνους των, στέρεψε τά δάκρυά των, θεράπευσε τά τραύματά των, ἐλευθέρωσε τήν καρδίαν των.

Τούς ἔδωσε θέσιν ἀνθρωπίνην μέσα εἰς τήν ζωήν καί τίς ἔβγαλε ἀπό τό μαρασμό. Τούς ἀνεγνώρισε δικαιώματα, τούς ἄνοιξε ὁρίζοντας δράσεως εὐεργετικῆς, τίς δέχτηκε ὡς συνεργούς Του καί τίς ἀνύψωσε στή σφαῖρα τοῦ ἡρωϊσμοῦ διά τῆς ἁγιότητος.

Τί δέν ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς διά τήν εὐτυχίαν μας!..

Ὅλοι πρίν ἀπ' αὐτόν στραγγάλιζαν τήν φύσιν μας, καί ποδοπατοῦσαν τήν ἀξιοπρέπειά μας.

Κανένας δέν μᾶς ἀγάπησε περισσότερο καί κανένας δέν μᾶς ἔδωσε χωρίς νά μᾶς πάρῃ τίποτε γιά ἀντάλλαγμα, περισσότερη, σταθερώτερη, καί τελειότερη εὐτυχία.

Ὦ! Ὁ Ἰησοῦς πόσο ἀγάπησε, μά καί πόσο ἀγαπήθηκε ἀπό τή γυναῖκα.

Αἱ γυναῖκες τόν ἠκολούθησαν ἀπ' τή φάτνη ὡς τό Σταυρό, ξεχύνοντας τόν ἀνεξάντλητον θησαυρόν τῆς στοργῆς των, τά μύρα τῆς λατρείας των, ὅπου ὁ Ἰησοῦς τίς καλεῖ νά τόν διακονήσουν.

Ἡ πιστή των καρδιά τόν βρίσκει παντοῦ, πάντοτε.

Στή καλύβα τοῦ πτωχοῦ, στ' ἀ
ρώστου τό κρεββάτι, στή δακρυσμέ
ματιά τ' ὀρφανοῦ, στῆς χήρας τ
θλιμμένη καρδιά, στό πένθιμο ἀ
χοντικό, στοῦ ἀδικοφυλακισμένου τ
κελλί, στό σπίτι τῆς χαρᾶς, στό σπί
τοῦ πόνου.

Τόν ἀκολουθοῦν καί τόν διακονοῦ
μ' εὐγνωμοσύνη γιατί Αὐτός τού
ἔδωσε τή δική Του καρδιά γιά ν
μποροῦν νά ἀγαποῦν καί νά θυσιά
ζωνται.

Τόν ἀκολουθοῦν, γιατί Αὐτός τί
ἔμαθε νά βγαίνουν ἀπό τόν ἐξευτε
λισμό καί τήν ἀφάνεια τῆς ἀδυναμία
καί νά γίνωνται σεβαστές καί ἔν
δοξες, ἡρωΐδες τῆς ἀγάπης διά τῆ
θυσίας.

Ὦ καί νά ἔπαιρναν τόν δρόμο
πρός τόν Ἰησοῦν οἱ σύγχρονες γυ
ναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου! Δέν θά ἔ
λυαν μόνον τά ἰδικά των προβλήμα
τα καί θά ἀνέπαυαν τίς κουρασμέν
ες καρδιές των ἀπ' τήν ψευδῆ ζωή
των, ἀλλά θά ἔθεταν μέ τά λεπτά
των χέρια καί τά γερά θεμέλια τοῦ
χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, διακονοῦσα
ὅπου ὁ Θεός ἔταξε.

Χλόη

μυριάδες, πού, ἀφοῦ γευθοῦν τά ποτήρια τῶν δοκιμασιῶν, κακουχιῶν καί θλίψεων τοῦ ἀντιθέου αὐτοῦ συστήματος, μέχρι θανάτου ἀπογοητευμένοι καί ἀηδιασμένοι, μετανοοῦν καί θέλουν νά ἐπιστρέψουν ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου τούς ἀπεμάκρυνε τοῦ κομμουνισμοῦ ἡ μέθη. Εἶναι ὅμως καί γνωστόν, ὅτι, ὅπου κατορθώσῃ νά εἰσδύσῃ καί ἐνσφηνωθῇ καί ἐπικρατήσῃ τό σύστημα αὐτό, εἶναι δυσκολώτατον, ἄν μη ἀδύνατον, νά ἐκριζωθῇ καί νά ἐκλείψῃ.

Μόνον ὁ Χριστός καί ἡ ὡραιοτάτη Του Θρησκεία, πού εὐωδιάζει πάντοτε ἀπό τό μῦρον τῆς ἀγάπης, ποτέ δέν ἀπογοητεύει τόν ἄνθρωπον καί δέν τόν κάμει νά μετανοῇ, διότι ἀκολουθεῖ Ἐκεῖνον, πού εἶναι χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας. Μόνον γύρω ἀπό τό λάβαρον τοῦ παθόντος, τοῦ σταυρωθέντος, τοῦ θανόντος, τοῦ Ἀναστάντος καί Ζῶντος Σωτῆρος μας, ἡ κουρασμένη καί ἀπογοητευμένη ἀνθρωπότης θά εὕ
ρῃ τήν ἀνάπαυσιν, τήν εὐτυχίαν, τήν χαράν κα
τήν ἀληθινήν εἰρήνην. Ἀρκετά ἐπειραματίσθησαν
τά ἔθνη καί οἱ λαοί. Ἀρκετά ἔπιον ἀπό τά φρέα
τα πού ὤρυξαν ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου κα
οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἡ δίψα τῆς ἀν
θρωπότητος δέν ἔσβυσε, ἀλλ' οὔτε καί θά σβύσῃ
Μέχρις ὅτου στραφῇ πρός τήν πηγήν τοῦ ζῶντος
ὕδατος, τοῦ ἀλλομένου εἰς ζωήν αἰώνιον. Μέχρι
ὅτου δηλαδή στραφῇ πρός τόν Χριστόν καί δρο
σισθῇ μέ τήν θείαν χάριν Του. Αὐτήν τήν σκέψι
καί τήν ἀπόφασιν εἴθε νά γεννήσῃ εἰς τάς ψυχάς
ὅλων μας ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς: μέ
ἀποφασιστικότητα νά στραφῶμεν πρός τόν Σω
τῆρα, διά νά Τόν ἐγκαταστήσωμεν εἰς τόν ἐσω
τερικόν μας ἄνθρωπον, εἰς τάς οἰκογενείας μας
τάς κοινωνίας, τά ἔθνη, τούς λαούς μας, διά νά
μᾶς δίδῃ τήν παντοτεινήν χαράν καί τήν βαθεῖαν
καί ἀνέκφραστον εἰρήνην.

ΕΟΡΤΑΖΕΤΩ ΔΕ ΚΟΣΜΟΣ

Ὑπὸ Πρωτοπρ. Γεωργίου Φλωρόφσκυ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς HARVARD καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς BROOKLINE, MASS.

Κάθε ἔτος, τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα, καὶ εἰς ὅλους ὺς Ὀρθοδόξους Ναοὺς ἀκούονται αἱ γλυκεῖαι αὶ χαρμόσυνοι λέξεις τοῦ ἰδίου ἀκριβῶς ἀρχίου κηρύγματος. Εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ μεγαλυτέρου καὶ κατέρου Χριστιανοῦ ἱεροκήρυκος ὅλων τῶν ἐχῶν. Τὸ Πασχαλινὸ μήνυμά του, τὸ γνωστὸν ς «Λόγος Κατηχητικὸς» ἀναγινώσκεται ἐπὶ σειὰν αἰώνων κατὰ τὴν ἔνδοξον νύκτα τῆς Ἀνατάσεως. Εἶναι μήνυμα ἀνεκφράστου χαρᾶς, ιαμβευούσης πίστεως, σταθερᾶς ἐλπίδος.

«Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήατος!» Πόσον τολμηροὶ καὶ πόσον μυστηριώδεις ναι αἱ λέξεις αὗται. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκόμη νητός. Οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποθνήκουν. Καὶ οὐδεὶς νεκρὸς ἀνέστη μέχρι ἐκείνης ς στιγμῆς ἐκ τοῦ τάφου. Καὶ ὅμως, ὡς μᾶς ιαβεβαιοῖ εἰς Πασχαλινὸς ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας, «ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ σταυρωθείς». ἶναι πράγματι ἡ διαβεβαίωσις αὕτη ἔκφρασις σφαλοῦς καὶ ἀκατανικήτου ἐλπίδος, ἥτις θεραίνει τὰς καρδίας ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων πιτῶν. Καὶ ἀκριβῶς ἐν τῇ ἐλπίδι ταύτῃ εὑρίσκει ὴν πληρότητά της ἡ ἄφατος χαρὰ τοῦ Πάσχα. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ πάλιν, ὡς «ἀπαρχὴ τῶν εκοιμημένων» (Ι Κορ. 15,20β) κατὰ τὴν διαήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἀνεστὴ πρῶος Αὐτός. Θὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωοι, ἕκαστος μὲ τὴν σειράν του. Διότι διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἀνέστησεν σὺν Αὐτῷ, ὅλον τὸ νθρώπινον γένος. Κατέστησεν τὸ θάνατον ἀνίχυρον, —τί λέγομεν; κατέκτησε καὶ κατέστρεε τὸν θάνατον. «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...»Τὸ μυστήριον τῆς οινῆς καὶ γενικῆς ἀναστάσεως κυοφορεῖται καὶ κφράζεται ἤδη ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὸ σῶμα Του. Ἡ Κεφαλὴ ἀνεστήθη, καὶ νέα ζωὴ, αἰώνιος, κυκλοφορεῖ ἤδη εἰς τὸ ὅλον Σῶμα. Ἰδοὺ τὸ μήνυμα τοῦ Πάσχα. Μήνυμα τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται μὲ τόσην ἐπισημότητα ἀλλὰ καὶ ἱεροπρέπεια ἀπ' αὐτὸν τοῦτον τὸν Παῦλον. «Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· ... Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται». (Ι Κορ. 15, 13 καὶ 16).

Ἡ ὅλη ἔννοια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη τὸν ἀρραβῶνα καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς Γενικῆς Ἀναστάσεως. «Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Ι Κορ. 15, 22). Κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα πανηγυρίζομεν αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς, συμμετέχομεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς παγκοσμίου ἀναγεννήσεως, τῆς ὁποίας ὁ ζῶν ἀρραβὼν ἐδόθη εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ Βαπτίσματος, συνηνώθησαν μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Ζῶντος Κυρίου.

Διὰ τῆς πίστεως συμμετέχουν εἰς τὸ μυστήριον τῆς γενικῆς θεραπείας καὶ ἀνορθώσεως τῆς δημιουργίας, ἥτις θανασίμως ἐπληγώθη καὶ ἐμολύνθη διὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἐν τούτοις, τὸ νῦν, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τὸ δηλητηριῶδες κέντρον τοῦ θανάτου ἀπεμακρύνθη, μολονότι τὸ δηλητήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον εἰσεχώρησεν διὰ τῆς ἁμαρτίας, κυκλοφορεῖ ἀκόμη ἐν τῇ ὀργανικῇ κατασκευῇ τοῦ κόσμου τούτου. Ἐπὶ πλέον ἡ ἀπελπισία τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία τόσον σκληρῶς ἐπίεζεν τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας ἐξηλείφθη. Ὀρθότατα παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἀποθνήσκωμεν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς καὶ προηγουμένως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Παρὰ ταῦτα ὁ ἴδιος Πατὴρ ἔσπευσεν νὰ συμπληρώσῃ ὅτι δὲν κρατούμεθα πλέον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ λέξις «ἀποθνήσκειν» δὲν κρύπτει ὑπ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν προτέραν ἀποκρουστικὴν αὐτῆς ἔννοιαν. Ποῦ ἔγκειται τῷ ὄντι ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ θανάτου; Εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι καθιστᾷ ἀνίκανον τὸν νεκρὸν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ἐὰν, ὡς τονίζῃ καὶ πάλιν ὁ ὡς ἄνω Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν ἔχωμεν τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα, ὅτι θὰ ζήσωμεν καὶ μετὰ θάνατον, καὶ μάλιστα καλυτέραν καὶ ἀνωτέραν ζωὴν, τότε δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῶμεν περὶ θανάτου ἀλλὰ περὶ ἀναπαύσεως. Ἀληθῶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ δύναμις τοῦ θανάτου κατετροπώθη, ἡ δύναμις τῆς διαφθορᾶς κατενικήθη, ὁλόκληρος ἡ δημιουργία ἀνεζωογονήθη. Ὁ Χριστὸς ἐφανέρωσεν τὴν «Ἀνάστασιν τῆς Ζωῆς» εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ μυστηριώδης «Πηγὴ τῆς Χάριτος» ἐνεκαινιάσθη καὶ ἐνεκαθιδύθη ἡ διηνεκὴς καὶ συνεχὴς πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀφθαρσίας.

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος φωτίζεται ἀπὸ τὰς διαχύτους ἀκτῖνας τοῦ Ἀναστάντος Ἡλίου, τοῦ «Φωτὸς τῆς Ἀπολυτρώσεως». Ὡς ἀκριβῶς λέγει εἰς Ἀναστάσιμος ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας,

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 81)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμ. Δημητρίου Κωνσταντέλου

Perth Amboy, N. J.

Ἦταν μιά ἀτάρχη καί μυστηριώδης νύκτα. Προξενοῦσε τήν θλῖψι καί τόν πόνο στή ψυχή. Κάποιος εἶχε μαρτυρήσει ὅτι θά ἀντικαθιστοῦσε τό σκοτάδι μιᾶς τέτοιας νύκτας μέ τό δικό του φῶς. Μά νά πού τώρα κι' Αὐτός βρισκόταν στόν τάφο.

Καί φαινόταν πώς κάθε ἐλπίδα θά χανόταν, ὅταν ξάφνου τήν ἀσάλευτη σιγαλιά ἐκείνης τῆς νύχτας διέκοψε ἐκθαμβωτικά λαμπρό καί ἐλπιδοφόρο φῶς. Αὐτό τό Θεόσταλτο τό φῶς φώτισε στήν ἀρχή τά γύρω πού εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό τό φῶς τό πῆρε τὸ Θεϊκό τὸ χέρι καί τἄπλωσε σιγά-σιγά σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς μας ὅλης γιά νά τήν ἐλευθερώσῃ ἀπό τήν ματαιότητα στήν ὁποία εἶχε ὑποταχθῇ. Ἔλαμψε τότε τό θεῖο φῶς γιά νά μένῃ καί νά φωτίζῃ «πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον». Καί τό φῶς αὐτό ἦταν ὁ Ἀναστάς Χριστός.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Αὐτό εἶναι τό πιό σημαντκό καί ἀναντίλεκτο γεγονός. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κοσμοσωτήριος ὑπόθεσις πού στάθηκε ὡς θεμελίωσις καί θρίαμβος τῆς θρησκείας τοῦ Ἐσταυρωμένου Ναζωραίου. Εἶναι ἡ ἱστορική ἀλήθεια πού διαθέτει μαρτυρίες ἀδιάσειστες γιά εἴκοσι αἰῶνες τώρα. Οἱ ἐννέα ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου ὅπως τίς ἀναφέρουν οἱ Εὐαγγελιστές, οἱ μαρτυρίες τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καί τά ἐπιχειρήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στάθηκαν ἀδιάβλητα στίς προσβολές τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτή ἡ ἀκλόνητος πίστις τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ στήν Ἀνάστασίν Του, πού ἔγινε ὁ ἐμψυχωτής τοῦ κηρύγματός των καί ἡ πίστις τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερα, ἀποτελοῦν δυό ἀκόμη ἀδιαφιλονείκητες ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. «Ἐπί στόματος μέν δύο μαρτύρων καί τριῶν σταθήσεται πᾶν ρῆμα..., δώδεκα δέ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦσι, καί ἆρα ἔτι πρός τήν Ἀνάστασιν ἀπιστεῖς» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων.

Εἶναι ἀλήθεια, βέβαια, πώς θέλησαν στήν ἀρχή μερικοί, οἱ Ἑβραῖοι, νά ματαιώσουν τήν μάθησι καί διάδοσι τοῦ γεγονότος. Ἄλλοι πάλι στάθηκαν χλευαστές στό ἄκουσμά του. Μερικοί ἀκόμα, οἱ ὀρθολογισταί, βάλθηκαν πείσμονα νά ἀρνηθοῦν τήν Ἀνάστασι πού ἦταν πίστις καί συνείδησις ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων γιά περισσοτέρους ἀπό δεκαπέντε αἰῶνες. Μά ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, πού ὑπῆρξε ἀναντίρρητα Θεϊκό θέλημα, προαγγελμένο πρίν ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια δέν μποροῦσε παρά νά ἐπιβιώσῃ καί νά διαμορφωθῇ σέ κεντρική διδασκαλία τῆς Χριστιανωσύνης.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Καί ἔπρεπε νά Ἀναστηθῇ. Ἡ ζωή καί ὁ μαρτυρικός θάνατός Του, οἱ θυσίες τῶν προφητῶν καί τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ, ἡ προσφορά μυριάδων ἀθώων ἀνθρώπων στό θυσιαστήριο γιά τήν ἀγάπη καί τήν δόξα τήν δική Του καί ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου στή διδασκαλία καί τό ἔργο του θά ἀπέβαιναν ἕνας οἰκτρός παραλογισμός ἄν ὁ Χριστός ἔμενε γιά πάντα στόν τάφο. «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν» γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Πῶς θά ἐξηγεῖτο ἐξ ἄλλου τό γεγονός πού συνίσταται στό θάρρος, αὐταπάρνησι καί στίς ἡρωϊκές ἀποφάσεις πού πῆραν οἱ Ἀπόστολοί Του στήν διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀποφάσεις δειλῶν ἀνθρώπων πού ἀρνήθηκαν καί ἐγκατέλειψαν τόν Χριστόν μετά τήν σύλληψί Του; πῶς νά ἐξηγηθῇ τό θαῦμα τῆς ἐπιστροφῆς καί ὁλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως τοῦ Παύλου στόν Χριστιανισμό ἄν ὁ Κύριος δέν ἀνεσταίνετο; «Τί γάρ μεῖζον ζητεῖς σημεῖον τῆς Ἀναστάσεως ἐκείνης ὅταν ἴδῃς τοσαύτην μετάστασιν πραγμάτων γεγενημένην; Γυναῖκες θανάτου κατατολμῶσι, πράγματος τοῦ καί ἀνδράσιν ἁγίοις πρό τούτου φοβεροῦ καί φρικώδους ὄντος, Τίς τούτους ἔπεισε τῆς παρούσης καταφρονῆσαι ζωῆς; Εἰ γάρ ἀπέθανεν ὁ Χριστός καί οὐκ ἀνέστη, τί ὑπέρ φύσιν κατώρθωσεν;» ἐρωτᾷ ἱερός Χρυσόστομος.

Ἀλλ' ὄχι. Ὁ Χριστός ἀνεστήθη. Καί μέ τήν Ἀνάστασίν του ἐπεσφράγισε τό κήρυγμα τῆς ἀθανασίας. Πιστοποίησε ὅτι ἐκεῖνο πού καλεῖται θάνατος δέν εἶναι εἰμή τό ἐνωτικό γεφύρι τούτης τῆς ζωῆς μετά τῆς ἄλλης. Ξεύρουμε ἔτσι ὅτι μιά αἰώνια ζωή μᾶς περιμένει ἔξω ἀπό τόν κόσμο τῶν αἰσθήσεων. «Οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» μᾶς βεβαιώνει ἡ Γραφή.

Αὐτή ἡ διαβεβαίωσις τῆς αἰωνιότητος, πού παρέχεται μέ τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, μᾶς ἦταν ἀπαραίτητη περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο ἀγαθό στήν ζωή μας: «Ὑπέφερα πολύ στήν ζωή μου ἐδῶ στήν γῆ, ὄχι, πρέπει νά ὑπάρχει ἀθανασία ψυχῆς, αἰωνιότητα, κάποια ἄλλη χαρούμενη ζωή, ἔξω ἀπό τήν γῆ. Δέν μπορεῖ νά τελειώνῃ τό πᾶν στόν τάφο» εἶπε κάποιος Γάλλος σοφός. Αὐτό ζητᾷ καί ἡ δική μας ψυχή—αἰωνιότητα. Πολλοί εἶναι οἱ θλιμμένοι τῆς ζωῆς αὐτῆς. Θά ἦταν λοιπόν ἀδικία γι' αὐτούς ἄν ὁ θάνατος ἦταν ὁ ἐπίλογος τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς. Αὐτή ἡ πίστις στήν αἰωνιότητα βαλσαμώνει τόν πόνο τῆς Χαροκαμένης μάνας. Δυναμώνει τήν πίστι καί τήν ὑπομονή τοῦ ἀνθρώπου πού βασανίζεται στό κρεββάτι τοῦ πόνου. Ἐνθαρρύνει ἐλπιδοφόρα τόν γέροντα πού βρίσκεται στό κατῶφλι τῆς ζωῆς· «Φέρω τά χρόνια ἐπάνω στά μαλλιά μου, μά ἄνοιξι αἰώνια μέσα στήν καρδιά μου. Δέν φοβᾶμαι τόν θάνατο γιατί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μέ βεβαιώνει ὅτι, τό λυκόφως τοῦ θανάτου εἶναι τό λυκαυγές τῆς αἰωνιότητος καί τῆς ἀθανασίας» εἶπε ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ.

Γι' αὐτό γιορτάζουμε καί χαιρόμαστε τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Γιατί εἶναι αὐτή ἡ αἰωνιότητα, ἡ ἀθανασία, καί ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς. Αὐτή ἡ πίστις στήν αἰωνιότητα ὑπῆρξε καί εἶναι ἡ βάσις τῶν ὑπερόχων πράξεων, τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων, τῶν ἁγνῶν ὁραματισμῶν τῆς ζωῆς, τῶν ἀδελφικῶν διαθέσεων καί ἐκδηλώσεων πού προβάλλονται πρός μίμησι στήν καθημερινή ζωή μας.

Χαρᾶς λοιπόν μήνυμα εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή μᾶς πα-

τήν διαβεβαίωσι ὅτι προσωρινά
κοῦμε στήν γῆ. "Οτι ἐφήμερα
ετωπίζουμε ἀντίξοες περιστά-
θλίψεις καί δυσκολίες, ἀρρώ-
,, φτώχεια καί δυστυχία. "Οτι
ήκαμε γιά τήν χαρά καί τήν
ότητα. "Οτι ἡ διαβεβαίωσις τῆς
ασίας ἀποτελεῖ τό πολυτιμότερο
λαιο στήν ζωή μας. «Ὁ πιστεύ-
ς ἐμέ κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται, καί
ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ
ποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα» εἶπε τό
ψευστο στόμα τοῦ Διδασκάλου.

γιά νά καρποφορήσῃ ἡ Ἀνά-
ις τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές μας
ει καί μεῖς νά ἀναστηθοῦμε. Νά
τήσουμε τήν ζωήν μας καί νά
θεμελιώσωμε στό βάθρο τό Χρι-
νικό. Νά ἀναστήσωμε τίς σκέ-
καί τίς πράξεις μας, τίς θελή-
καί τίς ἐπιδιώξεις μας. «Ὥσπερ
θη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς
ς τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς
αινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν»
ἡ συμβουλευτική ἐπιταγή τοῦ
λου στούς ὀπαδούς τοῦ Χριστοῦ.

ΡΤΑΖΕΤΩ ΔΕ ΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 79)

νάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, "Λ-
τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς
νίου, ἀπαρχήν . . . ». Εἶναι πάντα
τα ἁπλαῖ ὑποσχέσεις; Κάθε ἄλλο.
οτελοῦν ἀκριβῶς «τήν ἀπαρχήν»,
ἔνδοξον ἀπαρχήν μίας νέας νικη-
ου ζωῆς. Ἡ ζωή εἰσῆλθεν ἤδη εἰς
κόσμον. Καί ἡ Ζωή αὕτη εἶναι
ὸς ὁ Χριστός! «Μηδείς φοβείσθω
ατον· ἠλευθέρωσεν γάρ ἡμᾶς ὁ
Σωτῆρος θάνατος».

Ἐγώ εἰμί ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος
ὁ Ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός καί
ζῶν εἰμί εἰς τούς αἰῶνας τῶν
νων, καί ἔχω τάς κλεῖς τοῦ θα-
ου καί τοῦ "Αδου» (Ἀποκαλ.
18). Ἀληθῶς τί ἐλπιδοφόρον μή-
α!

ΤΑΓΜΑ ΛΑΪΚΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή ἵδρυσεν Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων.

Λαϊκοί ἱεραπόστολοι θεωροῦνται ὅσοι εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἀποδεικύουν τήν ἀφοσίωσίν των:

1ον) μέ τόν τακτικόν Ἐκκλησιασμόν των,

2ον) μέ τήν μελέτην ἔστω καί μέρους καθ' ἡμέραν τῆς Γραφῆς,

3ον) μέ τήν προσευχήν ὅπου δήποτε καί ἄν εὑρίσκωνται,

4ον) μέ τήν προσέλευσιν τοὐλάχιστον δίς τοῦ ἔτους εἰς τήν ἐξομολήγησιν καί τοὐλάχιστον ἅπαξ τοῦ μηνός εἰς τήν Θείαν Κοινωνίαν,

5ον) μέ τήν ὑποδειγματικήν οἰκογενειακήν καί κοινοτικήν ζωήν καί

6ον) μέ τήν προσφοράν τῶν ὑπηρεσιῶν των εἰς τήν Ἑλληνικήν Ἀρχιεπισκοπήν Ἀμερικῆς ἄν καί ὁσάκις ζητηθοῦν παρ' αὐτῆς προκειμένου δι' ἔργων καί λόγου νά ὑποστηρίξουν ὑπόθεσιν ζωτικήν, ποὺ ἀφορᾷ τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ὁμογένειαν.

Μελετήσατε ἐπισταμένως καί προσεκτικῶς τά ἀνωτέρω ἕξ σημεῖα, καί ἄν νομίσητε ὅτι ἠμπορεῖτε νά τά τηρήσητε καί ἐκπληρώσητε, συμπληρώσατε τό κατωτέρω δελτίον, ὑπογράψατέ το καί ταχυδρομήσατέ το εἰς τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν.

"Ονομα καί Ἐπώνυμον .....

Διεύθυνσις .....

Πόλις .....

Ὑπογραφή

.....

ΔΕΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκ

Θεέ μου, κάνε νά μή βγαίνω ἀπ' τήν ἀκτίνα τῆς προσταγῆς Σου, ὅταν μέ κυριεύουν αἱ φροντίδες, ὅταν νοιώθω πώς εἶμαι τροπαιοῦχος στήν πάλη τῆς ζωῆς . . .

Νά μή χαίρωμαι, ὅταν γίνωνται ἀνίκανα τά χέρια τοῦ ἐχθροῦ νά μοῦ ρίξουν τά βέλη τῆς κακίας, μά νά λυποῦμαι γιατί ὑπάρχουν φτωχοί ἄνθρωποι πού μισοῦν γιατί δέν ξέρουν νά συγχωροῦν . . .

Θεέ μου, κάνε νά βλέπω τό παράπονο σιωπηλό μέσα στό γέλοιο καί νά μή παρασύρωμαι ἀπ' τήν φιλία πού μοῦ δείχνουν γιατί νομίζουν πώς ἡ φιλία εἶναι κάτι ἐπιπόλαιο πού δέν ἔχει σεβασμοῦ ὑποχρεώσεις, σ' ἀρχές καί δόγματα πού κανονίζουν τήν ἀνώτερη πνοή τῆς ζωῆς . . .

Δῶσέ μου τήν δύναμι τό ἔργο μου νά δημιουργῇ ἀνεξάρτητα ἀπό συμβάσεις ψευδοφιλοφρονήσεων καί συμφέροντα ἐφήμερα πού σάν θύελλες χτυποῦν τά ἠθικά θεμέλια τῆς ἀληθινῆς κοινωνίας . . .

Θεέ μου, κάνε νά ἔχω συγχώρησι, ὅταν δέν θέλουν νά μέ συγχωρήσουν καί ν' ἀγαπῶ, ὅταν μέ φέρνουν ὥς τήν ἀγανάκτησι . . .

Νά μή ξεχνιέμαι μέσα στήν πικρία μά νά ξυπνῶ μέ πειό θερμή πίστι μέσα οτό νάρκωμα τῆς ἠττοπαθείας τοῦ πόνου . . .

Θεέ μου, κάνε με ἀδύνατο μέσα στήν δύναμί μου, γιά νάχω καιρό νά βρίσκω τήν συνείδησί μου . . . νά γίνωμαι τρυφερός . . .

Δῶσέ μου ὑπομονή στήν φρίκη μου κι' ὅπλα στήν πάλη κατά τοῦ ἑαυτοῦ μου . . .

Ἡ χαρά μου νἆναι ταπείνωσις καί ἡ ὑπερηφάνειά μου θυσία θετική στό δούλεμα τοῦ ἰδανικοῦ . . . Τό πρόσταγμά μου ἐμφύσημα δράσεως καλοῦ καί ἡ ὑπομονή μου φίλημα σωτηρίας . . .

Θεέ μου, κάνε τήν προσευχή μου ξύπνημα ἀνοιξιάτικης αὐγῆς καί τόν ὕπνο μου καρτερία γαληνευμένης θελήσεως . . . Δῶσέ μου τήν ἱκανοποίησι τῆς βεβαιότητος μέσα στήν ἀβεβαιότητα τοῦ λογισμοῦ μου καί τό φῶς μέσα στό σκοτάδι καί τήν σύγχυσι τῶν ἐπαίνων τῆς νίκης πού πλημμυρίζουν τήν γῆ . . . Ἡ μετάνοιά μου ἂς γίνῃ καθαρμός καί ἡ γνῶσίς μου προσευχή ἐπαίτου . . . Στήν ἐπαφή μου μέ τήν ἀπάτη τοῦ παραστρατημένου κάνε νά λάμψῃ ἡ ἀκτίνα τῆς ἀλήθειας γιά νά ὁδηγηθῶ στήν ἀσφάλεια τοῦ καθήκοντος . . . Μέσα στήν ἀφθονία πού θά μοῦ ἔλθῃ δίδαξέ μου τά θέλγητρα τῆς φτώχειας. Τόσα ἔχω νά κερδίσω . . . Στήν μουσική ἁρμονία τῆς ψυχῆς μου στεῖλε τό μυστήριο τῆς σιγῆς, γιά νά γίνῃ ὁ στοχασμός μου πειό ἀντιπροσωπευτικός κι' ὅταν ὅλα βαίνουν πειό ἤρεμα ρίξε τήν βροντή τῆς ταραχῆς γιά νά μή βρεθῶ ἀπροετοίμαστος στίς ἐκπλήξεις τῆς ζωῆς . . .

Θεέ μου, κάνε νά νοιώσω τήν ἔλλειψι καί στήν ἄγνοια μήν ἐπιτρέψῃς νά ἐπιβληθῶ μέ σοφία δικανική, μά μέ ταπεινότητα, συμπάθεια κι' ἀγάπη . . . Κι' ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός τῆς συγκομιδῆς κράτησε τούς καρπούς καί δός μου μονάχα τήν ἀναμονή μή τυχόν καί μέ καταπλήξουν τ' ἀγαθά καί χάσω τήν ἁπλότητα καί τήν ὀλιγάρκειά μου, πού μέ συντρόφευσαν σέ τόσες γλυκές ὡραιότητες . . . Μάθε με πῶς ἀπ' ἕνα μικρό πουλί, ἀπό κάποιο μαραμένο λούλουδο κι' ἀπό κάποια κραυγή δυστυχισμένου, νά συντάσσω τό κήρυγμα τῆς ζωῆς καί τῆς ἀναστάσεως . . . Μιᾶς ἀναστάσεως . . . Κάνε νά σωπαίνῃ ἡ λαλιά μου, ὅταν τόσα μπορῶ νά πῶ καί νά διακηρύξω καί νά δέχωμαι τήν συγκατάβασί Σου, ὅταν νομίζω ὅτι ἡ προσπάθειά μου γιά Σένα δέν μ' ἀφήνει, ὅπως νομίζω, νά δείξω μετριοπάθεια στούς ἄλλους, πού ἀπό κάποια ἰδιοτροπία τούς θεωρῶ ἀνάξιους . . . Ξεύρεις Σύ, πόσες κακοτοπιές ὑπάρχουν στό νά κρίνουμε τούς ἄλλους . . .

Μάθε μου στήν προσευχή μου πῶς ν' ἀγκαλιάζω ὅλες τίς θλίψεις τοῦ κόσμου καί πῶς μέ τόν αὐτοέλεγχο νά ἐξαγνίζωμαι . . . Πῶς νά κάνω τήν συντριβή μου βαθμίδα γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ καί πῶς τά βήματά μου νά τά ἀπομακρύνω ἀπ' τήν μολυσμένη συνήθεια πού θανατώνει τήν οὐσία κι' ὅλα τά μεταβάλλει σέ μηχανισμό . . . Μάθε μου πῶς νά λέγω τήν προσευχή μου . . .

Δός μου, Κύριε φρόνησι μέσα στήν λογική μου καί δικαιοσύνη μέσα στήν κρίσι μου . . . Κάνε τήν λογική μου σύνθεσι πίστεως καί ἐμπιστοσύνης. Λύτρωσέ με ἀπό τήν πρόχειρη ἀγιότητα πού μοῦ κλείνει τήν πύλη τῆς ἀθλήσεως καί δῶσε στόν κλονισμό μου συγκλονισμοὺς θεϊκῆς ἀποκαλύψεως . . . Τόσο πρέπει νά δῶ πειό καθαρά . . . Στήν νηστεία μου δῶσε σκητισμοῦ ἐμψύχωσι καί στήν μόν μου τήν συντροφιά τῆς ἰδέας τοῦ νάτου πού φέρνει στήν ἀτελεύτ ἐλπίδα . . . ἀκόμη καί τήν λύτρωσι Τήν ἐπιφανειακή λάμψι τῆς ἀπολ σεως στήν γῆ κάμε την νά πάῃ π βαθειά, ὥς τῆς φθορᾶς τήν ἀσ μία . . . Τήν εὐχαρίστησί μου μετάλ την σέ σιγανή ὑμνῳδία εὐγνω σύνης πρός τούς οὐρανούς . . . σχέσεις μου μέ τούς ἀνθρώπους νόνισέ τις ἔτσι πού ἀπ' αὐτές μό τό δικό Σου μήνυμα ν' ἀκούεται στό ἄψυχο χαμόγελό μου χάρισε ἀπ' τήν ἀγαθωσύνη Σου καί κάτι τήν εὐλογία Σου . . .

Θέλω νά βλέπω μέ τήν ἐπιείκε Σου καί μέ τήν ὀργή Σου νά λυώ τό σίδερο κάθε πάθους, κάθε ἁμα τίας. Τόση νὰ εἶναι ἡ ἀθωότητά μ ὥστε νά μή χωρῇ τοῦ πονηροῦ ὁ πολογισμός . . . Καί τόση ἡ ἀγνότη μου ὥστε νἄχῃ τήν δύναμι νά κτί χαρακτῆρες μεγάλης χριστιανικ πνοῆς ἀντί νά βοηθᾷ τήν ἐκμετά λευσι τοῦ κακοῦ στόν κόσμο αὐτ μέ τά τόσα παράδοξα . . . Στούς χθρούς μου δῶσε τήν δύναμι νά νικοῦν, γιατί ἔτσι πειό ὡραῖος θά ν ναι ὁ κόσμος στήν ψυχή μου, ἀφ θἆναι ἀνίσχυρος νά βλάψῃ . . . συντρίψῃ . . . Στεῖλέ μου ἀκόμη κ τήν περιφρόνησι μαζύ μέ τήν ἀποτ χία. Ἔτσι ἐλπίζω νά σῴσω ἐγώ γι νά βασιλεύσῃ ἡ δική Σου πρόνοι καί φροντίδα. Ἔτσι πειό πολύ ἀσφ λεια θἄχῃ τό ἀνέβασμα στές ἀρχέ Σου . . . Ὅσες πειό πολλές εἶναι δοκιμασίες Σου τόσο δυναμώνει ἀφοσίωσί μου . . .

Θεέ μου, στόν δισταγμό μου κάν νἄλθουν σάν κύματα ὅλοι οἱ δισταγμοί τοῦ κόσμου. Μέ τήν συνάντησ αὐτή ἐλπίζω νά καθαρίσῃ ἡ σκέψ μου πειό πολύ. Θέλω νά μάθω ν γνωρίζω τούς ἄλλους κι' ὄχι πῶς ν μέ γνωρίζουν. Πῶς νά παρηγορῶ κ ὄχι πῶς νά μ' ἀγαποῦν . . . πῶς ν βοηθῶ κι' ὄχι πῶς νά μέ περιποιοῦν ται . . . πῶς νά δροσίζω τίς δίψες κ ὄχι πῶς νά θωπεύουν τούς στενα γμούς μου . . . Κι' ὅταν τρέμῃ τό βῆ μά μου, κι' ὅταν αἱ θύελλες σκοτίζουν τόν ὁρίζοντά μου θέλω μονάχα Σένα γιά ὁδηγό μου . . .

Θεέ μου, κάνε νά Σέ πλησιάζω κ ὅταν εἶμαι μακρυά . . . Μακρυά σ λογισμούς, σέ συνήθειες, σέ σκοπούς σέ ἀπασχολήσεις . . .

ΘΕΡΙΝΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ — ΘΕΡΙΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ο Θεσμός τῶν θερινῶν κατασκη-σεων τῶν μαθητῶν ἔχει προσλάβει χώρα αὐτή κατά τά τελευταῖα νια μεγάλη ἔκταση. Λόγοι παι-γωγικοί, κοινωνικοί καί οἰκονο-οί ἔπεισαν τούς εἰδικούς στά κοι-νικοεκπαιδευτικά ζητήματα, ὅτι ὁ λύτερος τρόπος χρησιμοποιήσεως τά παιδιά τοῦ χρόνου τῶν δια-τῶν των εἶναι ἡ παραμονή των ἕνα μεγάλο διάστημα στὴ θερινὴ τασκήνωση.

Πράγματι, τά παιδιά βρίσκουν στή ινή κατασκήνωση τήν εὐκαιρία ζήσουν κάτω ἀπό ὅρους ὑγιεινούς, ἔλθουν σέ ἀμεσώτερη ἐπαφή μέ πάντα ἐμπνέουσα καί τήν πάντα άσκουσα φύση, ἀλλά καί νά δο-άσουν συγχρόνως τίς χαρές καί ἐξασφαλίσουν τό κέρδος πού πη-ζει ἀπό τήν ὁμαδική παιδική ή καί ἀπό τήν κατανόηση καί τό ἐασμό τῶν κανόνων πού διέπουν ν ὀργάνωσὴ της καὶ τὶς ἐκδηλώ-ς της.

Ὅλοι οἱ ὀργανισμοί καί οἱ θεσμοί ύ προσβλέπουν στήν ἱκανοποίηση ικωτέρων ἐκπαιδευτικῶν καί ἐπι-ρφωτικῶν σκοπῶν, ἔχουν ἀντιλη-ῆ πολὺ καλὰ τὴ σημασία τῆς ὀρθῆς ί τῆς σκόπιμης χρησιμοποιήσεως ν θερινῶν σχολικῶν διακοπῶν. Ἀν-λήφθησαν, δηλαδή, ὅτι ἡ θερινή τασκήνωση ἀποτελεῖ μιά ἀκόμη γανική σχεδόν βαθμίδα τοῦ εὐρυ-ρου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καί ι, συνεπῶς, πρέπει νά ἐπωφεληθοῦν ων τῶν εὐεργετημάτων, πού ἡ βα-ίδα αὐτὴ παρέχει στὰ παιδιά. Ἔ-ι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῶν πόλεων ί ἀπό τίς καθαρῶς φιλεκπαιδευ-κές ἑνώσεις καί τούς ὀργανισμούς αιδικῆς προνοίας, οἱ ἐκκλησίες, οἱ οινότητες καί γενικῶς οἱ διάφορες νικοθρησκευτικές ὁμάδες πού ἐπι-νουν στή διατήρηση τῆς ἰδιοτυπίας ον, ἔσπευσαν νά ὀργανώσουν τίς ικές των θερινές κατασκηνώσεις, μελετήσουν μέ προσοχή τά προ-ράμματα τῶν παιδικῶν ἐνασχολή-εων καί νά λάβουν ὅλα ἐκεῖνα τά έτρα πού καλλιεργοῦν καί πού ἐμ-εδώνουν τά ἐπιθυμητά στοιχεῖα τῆς οσωπικότητος τῶν νέων μελῶν των.

Παραλλήλως, οἱ ἰδιωτικές ἐπιχειρή-σεις, πού δέν ἄργησαν νά ἰδοῦν ση-μαντικώτατο καί θετικώτατο κέρδος στή θερινή κατασκήνωση, ἔσπευσαν νά ἐπιδοθοῦν, μέ ἐπιτυχία ἔκδηλη, στόν τομέα αὐτό.

Ἀλλά τί ἔκαμε ὡς τώρα καί τί περισσότερο ἠμπορεῖ νά κάμῃ στό θέμα τοῦτο ἡ ἰδική μας, ἡ Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης; Φυσικά κάτι ἔγινε. Ὅ,τι ὅμως ἔγινε ὡς τώρα, εἶναι ἀσήμαντο μπροστά σέ ἐκεῖνο πού πρέπει καὶ ποὺ ἠμπορεῖ ἄριστα νὰ γίνῃ.

Σέ μερικά μέρη ἐσημειώθησαν προσπάθειες καί φιλότιμες καί ἐπιτυχεῖς. Στή Νέα Ὑόρκη, εἰδικώτερα, ὁ Καθεδρικός Ναός καί ἐν συνεχείᾳ δυό εἰδικοί ἐκπαιδευτικοί, ἀκολουθῶντας μᾶλλον τίς ἀρχές τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὠργάνωσαν θαυμάσιες κατασκηνώσεις καὶ ὅλα δείχνουν, ὅτι, χρόνο μέ τό χρόνο, οἱ κατασκηνώσεις αὐτές θά ἐξελιχθοῦν σέ θαυμάσια κέντρα παιδικῆς ζωῆς, ὠργανωμένης σύμφωνα μέ ὅλα ὅσα μᾶς εἶναι ἐπιθυμητά καί προσφιλῆ. Ἑκατοντάδες παιδιά βρῆκαν στό παρελθόν καί θά βρίσκουν στό μέλλον τήν εὐκαιρία νά ζοῦν στή φύση, μέσα σέ ἕνα ὠργανωμένο Ἑλληνορθόδοξο παιδευτικό περιβάλλον καί νά κατανοοῦν μεθοδικά τίς γνώσεις καί τίς ἰδέες πού φιλοδοξεῖ νά καλλιεργῇ καί νά διαδίδῃ ἡ Ἑλληνική παιδεία.

Ἠμπορεῖ κάθε Κοινότης νὰ ὀργανώσῃ τή δική της θερινή κατασκήνωση; Ἀσφαλῶς ἠμπορεῖ. Γιά νά φτάσῃ ὅμως καὶ γρήγορα καὶ ἐπιτυχῶς σὲ πρακτικά ἀποτελέσματα, πρέπει νά κάμῃ κοινή συνείδηση στά μέλη της τή σημασία πού ἔχει ἡ θερινή κατασκήνωση γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν, γιά τή συστηματικώτερη παιδεία, γιά τήν προστασία ἀπό τήν τόσο ἐπικίνδυνη προπαγανδιστική ἐργασία πού γίνεται σὲ ἄλλες κατασκηνώσεις καὶ πρωτίστως γιὰ τὴν ἔνταξὴ των στὸν ἰδικό μας κόσμο συναισθημάτων, ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν.

Ἡ προβολή ὅλων τούτων τῶν σημείων ἀνήκει, προφανῶς, στήν ἡγεσία τῆς κοινότητος, στίς ἑνώσεις μας καὶ κυρίως στοὺς ἱερεῖς καὶ τούς ἐκπαιδευτικούς μας. Τά μελετήματα γύρω ἀπό τό θέμα τοῦτο εἶναι καί πολλά καί διαφωτιστικά. Πολλοί ἐπίσης ἀπό τούς ὁμογενεῖς μας ἔχουν ἐπ' αὐτοῦ προσωπική πεῖρα λόγῳ τοῦ ὅτι στέλλουν συχνά τά παιδιά των σέ θερινές κατασκηνώσεις.

Τὸ δεύτερο βῆμα εἶναι ἡ λήψη ὅλων τῶν σχετικῶν πρακτικῶν μέτρων. Μεταξὺ τούτων τὰ κυριώτερα εἶναι τό κατάλληλο μέρος γιά τήν κατασκήνωση, τό προσωπικό, οἱ ἐγκαταστάσεις καὶ τέλος τὰ προγράμματα ἐνασχολήσεων τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν εἶναι ἀνώτερα ἀπό τίς δυνάμεις πού κάθε κοινότητα διαθέτει. Πάντως, γιά νά στηριχθῇ ἡ ὅλη προσπάθεια σὲ βάσεις θετικές καί γιά νά μᾶς δώσῃ τά καλύτερα ἀποτελέσματα, πρέπει νά προηγηθῇ μελέτη συστηματικὴ τοῦ θέματος στὴν ἐξάρτησὴ του, φυσικά, πρὸς τίς τοπικές συνθῆκες.

Ἡ ὡς ἄνω μελέτη ἠμπορεῖ καί πρέπει νά ἀνατεθῇ σέ μιά εἰδική ἐπιτροπή στήν ὁποία μετέχουν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐκπαιδευτικοί καί κυρίως ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν ἐκπαιδευτικῶν πού ἔχουν εἰδικευθῇ στό θέμα. Εὐτυχῶς τέτοιοι νέοι, ποὺ ἐμελέτησαν στά κολλέγια καί στά Πανεπιστήμια προβλήματα σχετικά μέ τήν εἰδική ἀγωγή, μέ τήν ψυχαγωγία καί μέ τήν ὀργάνωση παιδικῶν κατασκηνώσεων δέν λείπουν τώρα ἀπό καμμιά σχεδόν κοινότητα. Ἡ πεῖρα ὅλων τούτων εἶναι πολύτιμη καί πρέπει νά τήν ἐκμεταλλευτοῦμε κατά τόν καλύτερο τρόπο.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν Κοινότητα, ἤ ἀπό τίς ἑνώσεις μας ἠμποροῦν νά ἀσχοληθοῦν μέ τό θέμα τοῦτο οἱ ἐκπαιδευτικοί μας. Συνεταιριζόμενοι σέ βάσεις ὀρθές μέ οἰκονομικούς παράγοντας, εἶναι σὲ θέση, ἀσφαλῶς, νὰ ὀργανώσουν ἰδιωτικές θερινές κατασκηνώσεις.

Ἂν ἀνάλογα μέτρα ληφθοῦν ἐγκαίρως καί μέ τό σύστημα πού χα-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 86)

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ I

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα

Ἡ Ἱερωσύνη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εὑρίσκεται μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ μυστηρίου τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα εὑρίσκομεν ὡλοκληρωμένον εἰς τὴν ἱερότητα τῆς διφυοῦς ἀλλὰ καὶ ἑνιαίας προσωπικότητος τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Πάντα τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τὰ φανερούμενα ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἱστορίας εἴτε ὡς πρόσωπα εἴτε ὡς πράγματα ἦσαν τύποι καὶ σύμβολα καὶ προδηλώματα τῆς ἀληθοῦς ἱερότητος. Ἐξ αὐτῆς πεσὼν ὁ κόσμος ἀπεμακρύνθη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύῃ διὰ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν νοσταλγίαν του πρὸς ἐπανεύρεσιν καὶ ἐπανάκτησιν αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ βιβλιογραφία πολύτομος παριλαμβάνει τὴν καταγραφὴν ὅλων τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐπανασύνδεσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ἁγίου, τοῦ μυστηριώδους τούτου στοιχείου τῆς ἐμπειρίας πρὸς τὸ ὁποῖον βαθεῖς καὶ ἀκατασίγαστοι προτροπαὶ μᾶς κατευθύνουν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πρωτογόνου Ἀνιμισμοῦ μέχρι τῆς ἀποκαλύψεως τῆς Μονοθεΐας ἐν τῷ Γιαχβὲ τῆς Ἰουδαϊκῆς Θρησκείας καὶ τῆς πλήρους ἐκφράσεως τῆς Μωσαϊκῆς Λευϊτικῆς ἱερολογίας δὲν βλέπομεν εἰ μὴ τὴν ἀκαταπόνητον ἐφευρετικότητα τῆς ἀνθρωπίνης νοσταλγίας πρὸς ἐπανασύνδεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ στοιχείου τῆς ἱερότητος. Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐτεκμαίρετο καὶ ἐψηλάφιζε ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἀγάπης διεμόρφου καὶ ἐπραγμάτωνε τὸν ἀνθρώπινον πόθον. Καὶ ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθε καὶ ἡ φανέρωσις τῆς Ἁγιότητος καὶ ἡ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐπανασύνδεσις αὐτῆς διὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ οὗτινος τὸ ὄνομα δηλοῖ ὅτι εἶναι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Ὁ δὲ Θεὸς εἶναι ἡ προσωποιημένη οὐσία τῆς Ἁγιότητος καὶ Ἱερότητος. Διὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ τελείου Θεοῦ καὶ τοῦ τελείου ἀνθρώπου ἡ Ἱερότης καὶ ἁγιότης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διατηρεῖται διὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἱερωσύνης. Καὶ αὐτὴ μὲν ἐν τῇ γενικῇ αὐτῆς φύσει περιλαμβάνει πάντας οἵτινες διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν τὴν κοινωνίαν τῶν Ἁγίων, τὸ βασίλειον ἱεράτευμα, τὸ ἔθνος τὸ ἅγιον. Ἐν δὲ τῇ εἰδικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ καὶ μορφῇ περιλαμβάνει τοὺς χαρισματούχους, τοὐτέστιν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ ἔλαβον κατ' ἀδιάκοπον διαδοχὴν τὴν συνέχισιν τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Χριστοῦ καθιστάμενοι Διάκονοι τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀποτελοῦντες τὴν Κοινωνίαν τῆς Διακονίας, ἥτις ἐστὶν ἁγιαστικῆς καὶ σωτηριώδους χάριτος μετάδοσις.

Ἡ Κοινωνία αὕτη τῆς Διακονίας εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς Χριστιανικῆς Ἱερωσύνης ἥτις ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ εὑρηται εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τὸν τοῦ Διακόνου, Πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰ ἰδιάζοντα εἰς ἕκαστον τῶν βαθμῶν τούτων καθ' ὅτι σκοπός μου δὲν εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τῆς Διακονίας τῶν τριῶν χαρισματούχων τῆς Χριστιανικῆς Ἱερωσύνης μήτε ἡ ἀνάλυσις τοῦ νοήματος τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων. Θέμα μου εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὰ προβλήματα τῶν Κληρικῶν, τῶν μελῶν τῆς Κοινωνίας τῆς Διακονίας, τῆς δρώσης ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Κοινωνίας τῶν ἁγίων, ἐξ ἧς προέρχεται καὶ διὰ τὴν ὁποίαν κατεστάθη παρὰ Κυρίου.

Ἡ Κοινωνία τῆς Διακονίας, τοὐτέστιν οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, σκοπὸν καὶ ἔργον ἔχει τὴν διακονίαν. Ἡ δὲ διακονία ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἔργον τὸ Διδακτικόν, τὸ Ἁγιαστικὸν καὶ τὸ Ποιμαντικόν. Ἐκπληρῶν τὸ διδακτικὸν ἔργον τῆς Διακονίας ὁ ἱερεύς καθίσταται διδάσκαλος. Καὶ εἶναι οὗτος ὁ κατ' ἐξοχὴν διδάσκαλος, ὁ διδάσκων οὐχὶ τὰ διηνεκῶς μεταβαλλόμενα ἀλλὰ τὰ ἀεὶ μένοντα. Διδάσκει ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος καὶ ἀπὸ τῆς ἕδρας τῶν Σχολείων καὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Τὸ θεῖον κήρυγμα ὅμως ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ διδακτικοῦ ἔργου τοῦ Κληρικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ προβάλλεται τοῦτο ὡς τὸ σπουδαιότερον καὶ τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ διδακτικοῦ ἔργου τοῦ Ἱερέως. Εἶναι τὸ πρόβλημα τοῦ Ἱερέως. Διότι ὁ ἴδιος ἀπευθύνεται διηνεκῶς πρὸς τοὺς ἰδίους ἔχων θέμα πάντοτε τὸ ἴδιον, τὴν ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψιν καὶ σωτηρίαν. Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ Πατριστικὴ σκέψις, τοὐτέστιν ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ παραγωγὴ ἀνέλυσε τὸ θέμα τοῦτο διαφοροτρόπως. Ἐναπόκειται ὅμως εἰς τὴν μελετηρότητα καὶ τὴν δίψαν τοῦ Κληρικοῦ πρὸς ἐμβάθυνσιν καὶ μετάδοσιν ἵνα μήτε οὗτος μήτε οἱ ἀκροαταὶ αὐτοῦ ὑποστοῦν τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνίας ἥτις ὡς ἀσθένεια πνευ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 94)

*Διάλεξις πρὸς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Τρίτης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΑΓΜΑ ΛΑΙΚΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ἔκκλησις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τὸ Χριστεπώνυμὸν
ς πλήρωμα, πρὸς δημιουργίαν λαϊκοῦ ἱεραποστολικοῦ
γματος, εἶχεν λίαν ἱκανοποιητικὴν ἀπήχησιν. Εἰς 39
ήρχοντο μέχρι τέλους Μαρτίου τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων
ὸν φύλων, τὰ ὁποῖα ἐδέχθησαν ὅπως θεωρῶνται λαϊκοὶ
ραπόστολοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.
ανέλαβον δὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκκλησιάζωνται τακτι-
ῶς, νὰ μελετοῦν καθ' ἑκάστην μέρος τῆς Ἁγίας Γρα-
ῆς, νὰ προσεύχωνται ἀνελλιπῶς, νὰ προσέρχωνται δὶς
ούλάχιστον τοῦ ἔτους εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱ. Ἐξομο-
ογήσεως, καὶ ἅπαξ τοῦ μηνὸς εἰς τὴν Θείαν Κοινωνίαν,
ὰ διάγουν ὑποδειγματικὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνι-
ὴν ζωὴν καὶ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη. Καὶ ἐξακολου-
οῦν νὰ καταφθάνουν αἱ δηλώσεις εὐσεβῶν Ἑλληνορ-
οδόξων εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, περὶ συμμετοχῆς των
ς τὸ λαϊκὸν ἱεραποστολικὸν Τάγμα. Ἂν οἱ ἀνὰ τὰς
οινότητας Ἱερεῖς μας δείξουν ὅλοι ἐνδιαφέρον διὰ τὴν
εγάλην αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλη-
ία θὰ ἀποκτήσῃ σπουδαιότατον ἱεραποστολικὸν σῶμα,
οὐ θὰ προσφέρῃ τεραστίας ὑπηρεσίας εἰς αὐτήν. Ἂς
ὴ λησμονῶμεν ὅτι εἰς τοὺς χρυσοῦς αἰῶνας τῆς Ἐκκλη-
ίας ὁ κάθε Χριστιανός, εἴτε κληρικὸς ἦτο, εἴτε λαϊκός,
θεωρεῖτο καὶ ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα ἱεραπόστο-
ος. Διότι αὐτὰ ποὺ ζητεῖ τώρα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ μας,
πὸ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ μετάσχουν ἐνεργῶς εἰς τὴν
νευματικὴν αὐτὴν κίνησιν, τὰ ἤσκουν ὅλοι γενικῶς οἱ
ριστιανοὶ τῶν εὐλογημένων ἐκείνων χρόνων τῆς Ἐκ-
λησίας τοῦ Χριστοῦ· εἶναι τὰ στοιχεῖα τοῦ πραγματι-
οῦ, τοῦ συνειδητοῦ Χριστιανοῦ, τοιοῦτος δὲ πρέπει νὰ
ίναι ὁ κάθε Ὀρθόδοξος Χριστιανός. Τὴν Ὀρθοδοξίαν
ας ἔχομεν καθῆκον νὰ τὴν ἀποδείξωμεν καὶ μὲ τὴν πί-
τιν μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας, ποὺ
ρέπει νὰ εἶναι ζωὴ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ζωὴ κα-
αρότητος σωματικῆς καὶ ψυχικῆς, ζωὴ ἐμπράκτου ἐ-
αρμογῆς ὅλων τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ἄνευ αὐτῆς
ῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν, ἡ
διότης μας ὡς Χριστιανῶν εἶναι μᾶλλον μειονέκτημα διὰ
ὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παρὰ πλεονέκτημα· εἶναι
νειδος δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸ ἔνδοξον παρελθὸν της, παρὰ
ιμὴ καὶ ἔπαινος - ὅπως πρέπει νὰ εἶναι. Ἀξίζει λοιπόν,
πὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προσπαθείας ποὺ καταβάλλει ἡ
Αρχιεπισκοπὴ μας, νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὰς Χριστιανι-
ὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις μας καὶ νὰ ἐνδιαφερθῶμεν
πως ἐμπράκτως ἀποδεικνύωμεν αὐτάς. Ἂς εὐχηθοῦμε
πως τὸ Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων, συνεργαζόμενον
τενώτατα μετὰ τοῦ Ἱ. Κλήρου, ἀποβῇ ἡ ζύμη, ἡ ὁποία
ὰ ζυμώσῃ καὶ πρέπει νὰ ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα τῆς
Ἑλληνορθοδόξου Ὁμογενείας.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ

Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος τῆς Ἁγ
Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, ὅστις τελεῖ ὑπὸ τὴν προε-
δρείαν τοῦ δραστηρίου καὶ ῥέκτου Ἱερατικοῦ Προϊ-
σταμένου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἰωάννου Πούλου, ἐξησφάλισεν τὸ ἀπαιτούμενον χρη-
ματικὸν ποσὸν καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρ-
χιεπισκοπῆς πρόκειται νὰ προβοῦν ἐντὸς τῶν προσεχῶν
ἡμερῶν εἰς τὴν ἀγορὰν ὡραιοτάτου κτιρίου, ἐντὸς
τῆς Νέας Ὑόρκης, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς νέας
προσπαθείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς Δημιουργίας τοῦ
«σπιτιοῦ τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου». Ὡς καὶ ἄλλοτε
μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ τονίσωμεν τὸ σπίτι τοῦ Ἕλληνος
Πρωτοπόρου θὰ πληρώσῃ μίαν ἀπόλυτα χριστιανικὴν
ἀνάγκην καὶ θὰ προσθέσῃ καὶ ἕνα ἀκόμη ἔργον διὰ τὸν
ὁποῖον νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἀμερικανι-
κοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκ-
κλησίας θὰ εἶναι μεγάλη εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς προσπα-
θείας αὐτῆς.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ ὁμόφωνος ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τιβεριάδος
ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, θέτει τέρμα εἰς τὰς ἀνη-
συχίας τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν τύχην τοῦ ἱστορικοῦ
θρόνου Ἱεροσολύμων. Τὸ ἔργον τοῦ νέου Πατριάρχου
δὲν εἶναι εὔκολον. Ἡ περιοχὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον εὐαί-
σθητα ἀπὸ πολιτικῆς πλευρᾶς σημεῖα τοῦ πλανήτου μας.
Ὁ ἀραβικὸς ἐθνικισμὸς ἀνδροῦται καθημερινῶς καὶ
φυσικὰ αἱ ἀντιθέσεις πρὸς τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ πολ-
λαπλασιάζονται. Ἐν μέσῳ τῶν ἀντιθέσεων αὐτῶν ἔργον
τοῦ νέου Πατριάρχου θὰ εἶναι νὰ διαφυλάξῃ τὰ δίκαια
τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἁγίασαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος τὸν
ἐνισχύῃ εἰς τὸ μέγα ἔργον του.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς χαιρετίζομεν τὴν ἀπλευθέρω-
σιν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τοῦ λαοφιλοῦς Ἀρχιεπισκόπου
Κύπρου Μακαρίου. Ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ
καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Μακαρίου καὶ
ἡ ἐμπιστοσύνη ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν καὶ ἡ βαθεῖα
ἐκτίμησίς των εἰς τὸν δίκαιον καὶ τίμιον ἀγῶνα του ἔ-
καμψαν ἐπὶ τέλους τὴν σκληρὰν καρδίαν τῶν δυναστῶν
καὶ τοὺς ἔπεισαν ὅτι εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ ἡ συνέχισις μιᾶς
ἀδίκου καὶ ἀντιχριστιανικῆς μεταχειρίσεως ἑνὸς εὐγε-
νοῦς Ἱεράρχου τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδό-
ξων. Μία ἀκτὶς ἐλπίδος διαφαίνεται πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς
λύσεως τοῦ δράματος τοῦ ἡρωϊκοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου.

HE IS RISEN

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Minneapolis, Minn.

"He is not here. . .He has risen. . . Come, see the place where He lay"

This was the message of the angel to the women who came early in the morning seeking the body of Christ. And down the halls of time the hope and confidence of these words have lifted up the fainting hearts of men until in the days of World War II, Margaret Slattery, the authoress, could write these words of haunting beauty:

"There are graves in the lonely sands of Africa where a brother who died bravely was buried; a dear beloved friend; a boy who won at tennis and swam across the lake with strong steady strokes a few short months ago. They were buried where they fell and the tide of battle roared on leaving a mound, a cross, a flag. Above such graves there is a voice saying, He is not here.

"In far-away Bataan they buried a nurse who had been good and gay and very daring; a doctor who with his last ounce of strength had ministered to those in pain; and a Filipino patriot, one of his country's finest sons. Over their graves a voice in the wind, a clear voice is saying, Not here—not here—because I live—they live also."

We Christians rely on no Bridey Murphy to speak to us about life beyond the grave. We rely on One who one day walked up to a funeral procession coming out of the city of Nain . . . stopped it in the street . . . and brought back from death a widow's son.

We put our faith in One who brought back out of a festering grave the rotting body of Lazarus.

We rely on One who Himself rose from the dead.

A jet pilot in the Korean war was discussing death with his chaplain. "I wish," said he, "that you would tell me, man to man: Is that what happens to us?" NO!

Because He rose we can carve on every tombstone the words: He is not here!"

Because He rose, there lies before us the thrilling, exciting prospect of life without end, going on and on, into all eternities . . . a life of joy and peace.

"He is not here, " announce the angels. "Where is He?" we ask.

John Masefield, the Britsh poet laureate, has written a piece called "The Trial of Jesus." It is semi-historical, semi-imaginative but with a reverent treatment of the theme. At one point in the story Masefield related a conversation between Pilate's wife and the centurion who had charge of the crucifixion. Procula says to Longinus: "Do you think He is dead?" To which Longinus replies, "No, lady, I don't." "Then where is he?" asks Pilate's wife. "Where is he?" exclaims the centurion, "Let loose in the world, lady, let loose in the world where neither Roman nor Jew can stop His truth."

God is not dead. He is let loose in the world today where nothing can stop Him. They crucified Him to silence Him, to get rid of Him, to stop Him cold; but God raised Him from the dead that nothing might ever silence or stop Him.

You see, the resurrection is God's warning to all of us that we should not be too quick to decide *when* the real victories of life are being won. Bitterness and pride and sheer force may win a battle, but they always, always lose the war. Hatred throws its weight around and looks momentarily like a winner. In the end, however, love will be found singing its deathless music when hatred and greed are flat upon the floor. All around us we are surrounded by a vast graveyard; dead vegetation, dead animals, dead men, dead cities. Yet not death but life is the winner. Because over the graves of our loved ones whether they lie in Okinawa or Cassino, Normandy or Guadalcanal, there is a voice in the wind, a clear voice, saying, "He is not here—not here—because I live they live also."

ΘΕΡΙΝΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ — ΘΕΡΙΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 83)

ρακτηρίζει ὅλες τίς ἐνέργειες καί τίς ἐπιχειρήσεις στή χώρα αὐτή, θά μπορέσωμε νά θέσωμε στήν ὑπηρεσία τῶν εὐρυτέρων μορφωτικῶν μας ἐπιδιώξεων ἕνα ἀκόμη ζωντανό θεσμό—τή θερινή κατασκήνωση τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τή θερινή κατασκήνωση ἠμπορεῖ νά λειτουργήση—ἰδίως στίς μικρές κοινότητες πού δέν διατηροῦν ἀπογευματινό σχολεῖο—τό Θερινό Σχολεῖο.

Μέ τό ζήτημα αὐτό ἀσχοληθήκαμε στό παρελθόν καί εἴχαμε μάλιστα τή χαρά νά προβάλωμε τά συγκεκριμένα, ὅσο καί ἐπιβλητικά ἀποτελέσματα μερικῶν θερινῶν σχολείων στό ΟΗΙΟ. Ἤδη καί ἄλλες κοινότητες, ὅπως πληροφορούμεθα, σχεδιάζουν νά ὀργανώσουν θερινά σχολεῖα. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας καί τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἶναι πρόθυμη νά δώση στούς ἐνδιαφερομένους κάθε δυνατή βοήθεια.

Live Your Holy Week

by Presvytera Alkmene Harakas
Lancaster, Pa.

In a few weeks Easter will be here again. And just what does Easter mean to you? To many of us it has many different meanings. To some who have taken it commercially, it is just another holiday, perhaps like Christmas, with the "Easter Bunny" bringing Easter Eggs instead of the "Santa Claus" who brings Christmas presents! Perhaps Easter means the new hat or new suit we'll have to buy. To the poor housewife, Easter might mean just another busy holiday season with the usual dyeing of eggs, making the "Tsoureki" (Easter Bread), the cooking of the "Mayeritsa," the roasting of the lamb, and of course relatives and friends for dinner! Others look forward to going to Church "all dressed up," to the midnight Service—its so beautiful with all the candles lit and the familiar greeting, "Christ Has Risen"—Christ Has Truly Risen." Yes, all these things mean Easter to many of us. But just stop to think—what does Easter mean to yau? What does Easter really mean?

First, it is the Holiday of Holidays! It's the greatest feast of the Christian Church. It celebrates the Resurrection of Our Lord and Savior Jesus Christ, and is marked by the most joyful and elaborate of the Church's Services. Easter also means fasting, spiritually and physically! It means more sincere Church attendance, more sincere daily Bible reading; putting more love for your fellow-man into your daily life. It means denying yourself that "extra luxury," it means sacrifice! Last, but not least, it means a sincere recognition of the fact that Christ suffered and died for you and me—but Rose again—conquering Sin and Death!

We can observe Easter this year in a different fashion. We can find a better understanding of the meaning of Easter if we "Live Our Holy Week." We can make a sincere effort to attend Church Services *Every* night and do our best to be a part of each one, as if we were there with Jesus when He went through His Passion! We'll take our Easter Service books with us too! Let's see what we will find!

We'll start with Palm Sunday. On this day, we will welcome Jesus too! Just as He entered triumphantly into Jerusalum and was received with such glory and splendor, He can enter into our hearts also! And starting that same Sunday Evening—for three nights in a row—we can become part of the Service of the Nymphios—or "Bridegroom." Here the beautiful hymn of the Nymphios is chanted. . . . "Behold, the Bridegroom cometh in the midst of the night. . . . we stop for a minute and think. . . . Are we prepared for Him? . . . "Beware, therefore, O my Soul, lest thou be borne down with sleep, lest thou be given up to death and lest thou be shut out of the Kingdom" . . . Are you and I amongst those who will be "shut out of the Kingdom"? . . .

Then let us try to feel the repentance of that certain woman—"Kassiani" as we hear the beautiful hymn sung on Tuesday evening. Maybe we too, will feel sorrow for our own sins and shortcomings!

As we stand in line for Holy Unction on Wednesday Evening, we can utter a prayer and ask God to forgive our sins as we are being anointed —hoping and praying that this Holy Oil will help us to be better and stronger Christians!

Perhaps when Holy Tuesday comes, we hesitate when we think of the long service of twelve Bible readings that we must stand through! But we remember that we are "living" our Holy Week and maybe Holy Thursday will have a special meaning for us this year! We'll take our Service Books along with us again, and follow along with each Gospel reading and see just exactly what happens—the English translation on the other side certainly helps! Somehow, after the fifth Gospel reading, when we are kneeling and watching the procession of the Crucifixion, we are glad we came. But all of a sudden, deep sorrow grasps our hearts. How Jesus must have suffered! Our minds wander back and we try to picture an innocent Man being shamefully tortured, spit at, mocked, and finally crucified because He dared to preach the truth, He dared to preach of kindness and the meaning of True Love! Finally, its over. We look up and see Him on the Cross—agony and pain written all over His face. We too, feel a sense of guilt. Could we be amongst those who with our "wrong way of life" helped to torture, beat and finally kill Him? We ask ourselves. . . . "Am I like Judeas who betrayed Him? Is money more important in my life too? . . . As we kiss the feet of the Crucified Lord, we breathe a prayer that it is not so!

On Friday afternoon this certain sadness is still with us. We attend the "Special afternoon Service" and watch the "taking down of the Body" of Our Lord. In the evening we find ourselves singing along with the Choir, the sad hymns of the "Epitaphios Thrinos," and can only picture the sorrowful person of Mary, the mother of Jesus, crying pitifully at the grave of her beloved Son! We clutch the flower the Priest hands us

and we place it reverently with our Icons at home—perhaps beside the palms from last Sunday's Service. How quickly the week has gone by!

Here it is Saturday evening already. We find ourselves preparing for something—there is a certain excitement within us. We do get "dressed up," but with a different feeling. Something wonderful is going to happen, and we want to be prepared for it!

As we step into the Church we find it quite full, as usual, but we get a seat this year, we went real early. Soon the Easter Service is about to start. The lights go out, we sit in complete darkness as we hear the Priest chanting the familiar "Come ye and receive light from the unwaning Light, and glorify Christ, Who arose from the dead" . . . Soon the Church starts to brighten—lights everywhere! Then the choir bursts forth with the long awaited announcement "CHRIST HAS RISEN FROM THE DEAD" .:. Yes, Christ has truly risen from the dead. All of a sudden the tears are rolling down our faces, but they are tears of joy! Could it really be—could the prayers we uttered for forgiveness have been answered? Could God really have listened to us? Oh yes, that was it! Our fasting was not in vain, going to confession, and receiving Holy Communion knowing we were "cleansed," was all part of it. The tears came, yes, but they were tears of joy. Christ Had Risen! He has risen within US! Our sorrow was turned to joy. We felt the joy of the Resurrection only because we felt and "lived" the sorrow of the passion! Christ has truly Risen—for the first time perhaps we had realized the true meaning of Easter—and we knew why. It was because we LIVED OUR HOLY WEEK!

Christian Homes

Reprinted by kind permission of the "Church Times" (London) from the January 11, 1957, issue.

THE institution of the family is under indirect but constant attack in Western society. Many economic factors are hostile to the survival of the old pattern of family life. Penal taxes help to undermine the elements of financial stability which formed a scaffolding for the erection of firm and lasting family loyalties. The mass employment of women often removes the wife and mother from the home. The increase of State intervention in all fields of welfare, though inspired by the best motives, has sometimes meant an invasion of fields which used to belong by right to parents alone. The fashionable psychological emphasis on "freedom of development" for the individual has lent colour to attacks on the old ideas of discipline and duty. All these factors together have played their part in the growth of the family's worst single enemy, divorce.

Christian people should be alert to the dangers of this situation. The family remains now, as always, the indispensable matrix of Christian character. It is true that among other paradoxes of the gospel, there is the apparently strange command to put the family a long way second to the claims of vocation. But this is not to dishonour family ties and claims. Our Lord's demand that even the highest of human loyalties must yield place to the invitation of the Cross implies that, subject only to the overriding claims of God himself, man's primary loyalty is indeed to his family.

The manner of the incarnation itself is a constant witness to this truth. Our Blessed Lord chose no bizarre or eccentric path into humanity. He trod the familar road, and was born to a mother, in a family. The long years spent by the Lord Jesus within the family remain a mystery. Pious imagination has often tried to embroider history with legends of his childhood. But all this chapter, apart from one little lifting of the veil, is in truth among those secrets locked in the Blessed Virgin's heart and in the remembrance of her Son. Few would wish it otherwise. It is as if our Lord is showing that the best family life, like the happiest marriages, is never meant to attract publicity.

But the one thing which is revealed in the gospel is enough to make the heart of the matter plain. It is written that the Son of God was subject to his mother and to St. Joseph. It is by this loving subjection to the discipline of a family that he increased in wisdom and stature and in favour with God and man.

There can be no clearer reminder to the Church of the importance of Christian discipline, based on love, as an essential part of healthy family life. This truth needs to be re-established in practice in the homes of England. Far too many parents are misled by fashionable announcements about discipline being inconsistent with freedom. In the family, just as in a school or any real community, discipline, on the contrary, is an essential condition of real freedom. The subjection of the self in a thousand little ways to the interests of other members of the family is the high-road of Christian love and righteousness. Parents and children should be encouraged by the Church to take that road, without any fear of the bogies of the psycho-analysts.

There is a plain duty on the Church, and especially on the parochial clergy, to teach the doctrine of the Christian family, as one of the

The Priest: The Man of God

By REV. JOSEPH G. VASILIOU
St. Paul, Minnesota

N a previous article we spoke of the prophetic role of the priest. In this icle the writer wishes to point out few things about the priest as a man apart to deal and handle matters hich are completely out of the hands laymen. And this is written not ly for the priests and the professional eologians, but for laymen as well.

The Call of the Priest

It is very important to consider the ct that the calling of the priest is mpletely and entirely different from y other calling. It has in it an exordinary element which is not found any other profession. To be sure, ere is in it the human and personal ctor, that is, the disposition of the dividual himself. There are also inences from his environment, the inience of relatives and family, the urch, or of another priest. All these factors are important in the call and the making of a priest. These and even many other motivations may be in the life of the man who wants to be a priest. But there is one other element which a good priest must have in his calling. This element is not human at all. It is superhuman. It is the divine call. It is the miracle of God that an imperfect and frail human being is called to do holy work. This call does not come in a violent and arresting compulsion. It could be very spontaneous, but usually it comes gradually in the heart, the soul, and the mind of the man as "a still, small voice." And if he does not fight it, it will soon become strong and articulate in his soul, and finally it will become irresistible. We find expressions of this wonderful and holy compulsion in the lives of the great cloud of witnesses who went before us. The prophets went out and announced to the people, "Thus saith the Lord." God spoke to Ezekiel, "Son of man, I have made thee a watchman." And the magnificent expression of Jeremiah:: "His word was in mine heart as a burning fire . . . and I could not stay." (Jeremiah 20:9) And the voice of Jesus comes to us like a spring breath, "Take up your cross and come, and follow me"; "go and preach and teach repentance and forgiveness of sins in my name."

What makes a man a priest, then? It is this extraordinary element, this inward divine compulsion, this awareness of being led in the direction of fulfilling God's will. And Jeremiah was right. It is a holy fire, the desire and passion to tell others of the love and the forgiveness of God, and the salvation of souls. It is this element which gives the priest the zeal and the fervour which he needs and which

---

ain lessons to be learned in the art living. The importance of having ildren at all, where this is possible, eeds first to be impressed on Chrisan partners. There is an opportuty for this in the preparation for arriage, which is now so wisely iven by many parish priests.

Many parents of young children eed encouragement and advice in ie work of seeing their children hristianly and virtuously brought up the fear of the Lord. A few words t the time of baptism are not enough. here is often a chance for quiet elp of this kind in the course of a arish priest's visiting. Most parents elight to talk about their children. his opens the door to sympathetic ut firm counsel from a trusted priest. He may wish to give advice on the raining of a small child in saying ts prayers: on overcoming the little nags which often arise in moral training, such as a child's temporary aberration into a phase of untruthfulness: or on the problems of physical and emotional development in adolescence.

Above all, the wise parish priest will try to teach his people, in season and out of season, that the family needs to worship as a family, with all its members present together, within the larger family of the congregation of the faithful. Separate organizations for men and women and for different age-groups are all the rage in the Church this century. They are all very well, and certainly have useful, though secondary, functions to perform. But the primary need is the coherence of the whole family in Christian faith and woiship and love. Children will never learn properly to love, honour and succour their parents, unless the parents themselves have habitually worshipped with their children.

This is not a cause which can be adequately championed in one particular propaganda effort of the Church, and then forgotten. The inculcation of the Christian duties of family life—and the emphasis needs to be family and squarely on that unfashionable word *duty*—is something which belongs to the essential teaching and pastoral ministry of the Church the whole time. If the family is fatally weakened, then it is farewell to all hopes of a Christian or sane society. To prevent that disaster, and to make the foundations of the family secure, is not the least of the tasks clamouring for Christian performance today. This is work which can be done in the end by no other body but the Church of the Child who, at Nazareth, learnt and taught the duties and delights of a Christian home.

keeps him victorious. And the priest who knows and feels that refuses to get involved in mundane and secular matters, such as material gains and possessions, and big compensations. And the people who have such a man as their spiritual leader should recognize his status and compensate him, and respect him for what he is and not consider him as another employee of the community, like the custodian. He is the man of God and he is working for God in the ultimate sense, and his work is not to be measured in dollars and cents, but in terms of spiritual values.

Consecration

In the Old Testament the element of consecration or dedication of certain men to stand before God, before the altar, to officiate and conduct the services according to the ritual was central in Hebrew worship in the Temple. Moses set apart his brother Aaron and Aaron's sons even before they entered the Promised Land. Hebrew worship had precise and elaborate ritual for many phases of life, and the priest was the person that stood before God to make intercessions for the people.

In Christian practice and ritual, and in our church, the congregation endorses the nomination and election and the choice which the candidate for holy orders makes by saying «ἄξιος», i.e. worthy to be priest. And then the Bishop lays his hands on the head of the candidate imparting, on behalf of the Church and God, authority to preach and to perform the sacraments. The Bishop invokes the Holy Spirit from God to verify and sactify the transaction. This consecration, then, completes the process of his calling and at once sets him apart for the divine work; and it divorces him from any and all secular activities. He cannot engage in any enterprise to gain material things and to make money. The compensations and returns from his work of ministry to the community should be large enough to take care of all his physical needs and those of his family. The compensations from the community should be adequate enough to free the priest from the anxieties and worries in meeting his obligations to his family and to his own needs. This consecration also separates him from certain worldly pleasures in which laymen are permitted to indulge (always with moderation,it is hoped). The people should not invite and tempt the priest to drink cocktails, hard liquor, and beer. A priest may follow the admonitions of Paul and take a little wine, but only a little of that, and nothing else stronger. And I cannot imagine the priest taking part in dances despite the encouragements of well-meaning laymen.

The Priestly Role

The work of the priest in our modern and complex life involves his activity in many things. He could gain great heights as a preacher. There is, as always has been, a great need for men who preach the Gospel with power. Then, in recent years, has risen the need for men who are priests to be administrators. But it is in his role of priest, as the spiritual father, counselor, and adviser, and friend that the priest accomplishes the greatest good both for men and for the Church and the Kingdom of God. It does not exclude the possibility that a man may be an outstanding preacher or a very effective administrator and organizer and profoundly effective in the purely spiritual relations of his work at the same time. Still a man may not have great gifts in preaching or administrative matters yet he could be, and often is, great in human relationships and in matters that deal with the life and spiritual welfare of his people. His opportunities are many in our church.

In the performance of the sacraments the priest has a wonderful opportunity to reach the hearts and the souls of the people present. The sacraments are the means of grace, that is, the acts and offices by which spiritual strength and power come upon the people who witness them or for whom the sacrament is given. The priest is the agent or doer as the celebrant of the sacrament or service. In the priestly office as in preaching, the priest is the transmitter of the blessing of God, and as such, he must be in the power and the spirit of God. He is not just an act of secular matters or religious matter He must know and feel his destiny a man of God and act accordingl Sometimes a priest may know and co form meticulously to all the requir ments of ritual and still miss the ma of bringing the blessing to anyon Being a good priest is more than bein the perfect liturgist. This is high desirable, but more than this he mu have the spirit and the power of Go as St. Paul says to the Corinthians "And my speech and my preachin was not with enticing words of man wisdom, but in demonstration of th Spirit and power." (I Cor. 2:4) An of course, it will not be out of plac here to say that there are, I guess, i every congregation some misguide people who go to church and watc the priest to see if he makes mistake in the performance of the ritual. An make no mistake, such people do tha not because they know more than th priest or they have great appreciatio of beauty.

The main role of the priest as cele brant is to pray for the people and fo himself. This is particularly true in th Eucharist and in the Confession. I Eucharist the priest is the immediat agent and the second person in th enactment of the drama. Christ is th first. He must be magnified and b brought to the people. The Eucharis is the hour of holy visitation. The priest is in conversation with angel and with God, and the people should feel the impact of that as they did when the holy angel visited Zacharia in the altar. "And the people waited for Zacharias and marvelled." St. Luke 1:21

It is also in the office of the Confession that the priest comes to the height of his role as a man of God. In the whole structure of Christian worship or of all religious practices and outside of the Eucharist there is nothing which is more important than the Confession. It is there that the priest is not only intercessor for the sinner, but also a friend, advisor, and counselor. He is like the guide who brings back someone who was lost in the

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Αἱ τελευταῖαι σεισμικαὶ δονήσεις τοὺ συνεκλόνησαν καὶ πάλιν τὴν καὶ μέχρι τοῦδε σεισμόπληκτον περιοχὴν τῆς Θεσσαλίας τῆς φιλτάτης Γενεᾶς μας ἐπροξένησαν βαθυτάτην θλῖψιν εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' ἐγκυκλίου της ἀπηυθύνθη καὶ πάλιν εἰς τὰ φιλάλληλα αἰσθήματα τῶν ὁμογενῶν καὶ ἐζήτησεν νὰ σπεύσουν οὗτοι εἰς βοήθειαν τῶν ἑκατὸν πενηκοντα χιλιάδων ἀστέγων ἐκ τῶν σεισμῶν ἀδελφῶν μας. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον μεταξὺ ἄλλων τονίζονται καὶ τὰ ἑξῆς: «...Μὲ τὰς θυσίας ἀποδεικνύομεν τὴν ἀφοσίωσίν μας εἰς τὴν χριστιανικὴν μας θρησκείαν τῆς ὁποίας τὸ ἔμβλημα τὸ αἰώνιον εἶναι ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας. Νηστεύω σημαίνει ἐγκρατεύομαι. Νηστεύω σημαίνει περιορίζω τὰς ἀνάγκας μου. Νηστεύω σημαίνει περικόπτω τὰς περιττὰς μου δαπάνας. Διὰ νὰ ἔλθω ἀρωγὸς εἰς τοὺς νηστεύοντας καθ' ὅλην τους τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ἐπουλώσω τὰς πληγὰς τῶν πεινώντων, τῶν ἀστέγων, τῶν γυμνῶν, τῶν ἐν σκληρᾷ ἀπογνώσει διατελούντων. Πρόκλησις τεραστία εἶναι δι' ἡμᾶς ὅλους οἱ νέοι σεισμοὶ τῆς Ἑλλάδος. Δοκιμασία καὶ δι' ἡμᾶς εἶναι ἡ νέα καταστροφὴ τῆς Θεσσαλίας, ὅπως εἶναι καὶ διὰ τὰ θύματα τῶν νέων σεισμῶν. Δοκιμάζονται ἐκεῖνοι εἰς τὴν φρικτὴν κάμινον τῆς νέας σκληροτάτης δοκιμασίας δοκιμαζόμεθα καὶ ἡμεῖς κατὰ πόσον θὰ ἀποδειχθῶμεν φιλάδελφοι, ἐλεήμονες, οἰκτίρμονες καὶ φιλάλληλοι...»

—Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἑωρτάσθη μὲ πολλὴν λαμπρότητα εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος Νέας Ὑόρκης. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξεν ἐπίσης πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα τὸν θεῖον λόγον. Μεταξὺ ἄλλων ἐτόνισεν, ὅτι αἱ σκέψεις ὅλων στρέφονται πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐξέθεσεν ἐν σύνεχείᾳ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τῷ 36 μ. χ., τὴν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀπόδοσιν εἰς αὐτὴν τῶν ἴσων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ρώμης πρεσβειῶν τιμῆς, τὴν ἀνεκτίμητον καὶ ἀσύγκριτον συμβολὴν Της εἰς τὴν κατανίκησιν τῶν αἱρέσεων, εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν δογμάτων διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὴν διὰ τῶν Ἱεραποστόλων της διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς πλείστους βαρβάρους λαοὺς, τοὺς ἀγῶνας της πρὸς περιφρούρησιν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὰς προσπαθείας της πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σχίσματος, καὶ τὰς πολυτίμους προσφορὰς της ὄχι μόνον πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα... Τὴν Ὀρθοδοξίαν, προέτρεψεν ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος, πρέπει νὰ διατηρήσωμεν ἀλώβητον καὶ νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν ὡς πολύτιμον κληρονομίαν. Τὸν δὲ σύνδεσμόν μας μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν θὰ τὸν διατηρήσωμεν μὲ τὴν ἀφοσίωσὶν μας εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ μὲ τὴν ἐξάρτησὶν μας ἀπὸ τὸ παλαίφατον καὶ Παλαίμαχον Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως... Εἰς τὸ τέλος ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένειμε ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου τὸν σταυρὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τοὺς κατωτέρω ὁμογενεῖς, οἵτινες ἐμπράκτως ἐπέδειξαν τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας. α) Τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Μεγάλου εὐεργέτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τοὺς κ.κ. Σπῦρον Σκούραν, Παναγῆν Μαρκεσσίνην, Ἐμμανουὴλ Κουλουκουνδῆν, β) Τὸν ἀργυροῦν σταυρὸν τοῦ Εὐεργέτου εἰς τοὺς κ.κ. Ἀ. Ποταμιάνον, Τζαίημς Στούαρτ, Νικόλαον Κονδύλην. γ) Τὸν σταυρὸν τοῦ Μεγάλου δωρητοῦ εἰς τοὺς κ.κ. Εὐστάθιον Τζώρτζην, Γεώργιον Λιβανὸν, Δρα. Λεωνίδαν Λαντζούνην, Ἀντώνιον Μύλλερ, Πᾶνον Κουμάνταρον, Στέφανον Λαδᾶν, Παναγιώτην Λειβαδίτην, Εὐάγγελον Σταματίου, Σοφοκλέα Ζούλαν.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ὁ Σεβασμιώτατος, προσκλήσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Νέας Ὑόρκης, παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ μεγάλην συγκέντρωσιν αὐτῶν καὶ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἐκπαίδευσιν. Τὸν βαθυστόχαστον τοῦτον λόγον τοῦ Σεβασμιωτάτου, μεταφρασθέντα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

—Ἵδρυσις Φροντιστηρίων πρὸς καλλιέργειαν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς εἰς τὰς Ἕδρας τῶν ἔξ Ἐπισκοπικῶν μας περιφερειῶν ὑπεδείχθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τοῦ ἔργου τούτου παρεκλήθησαν νὰ ἐπιληφθοῦν οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποί μας. Ἡ δυναμικὴ ὀργάνωσις τῶν νέων μας «G.O.Y.A.», ἥτις δεικνύει ζωηρότατον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς πατρίου Βυζαντινῆς μας μουσικῆς ὑπεσχέθη πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν. Ὡς γνωστὸν, εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ διετίας καταβάλλεται ἀνάλογος προσπάθεια ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὴν Βυζαντινὴ μουσικὴν Αἰδεσιμ. Γεωργίου Νάσση.

—Τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν YEARBOOK τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔτυχε ἀγαθῶν σχολίων ἐκ μέρους τῶν ἱερέων μας, κοινοτικῶν παραγόντων καὶ μελῶν τῆς G.O.Y.A. Ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος LITTLE ROCK ARKANSAS ἔγραψε τὰ ἑξῆς διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἔκδοσιν:

"Last week we received our order of the Greek Orthodox Yearbooks for 1957 and we would like to congratulate you and the others responsible for this helpful and outstanding publication.

We were especially glad to see the Epistle and Gospel in Greek and English, and all the other information which was listed. This yearbook will be of much benefit to all of us, but especially for the youth.

After receiving the first copies of the yearbooks, we did a little publicizing to individual members and happily, obtained orders for 24 more yearbooks. Enclosed is our check for $24.00 for the 24 yearbooks.

Jimmy Hronas, President

—Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς προτρέπονται τὰ ἡγετικὰ στελέχη τῶν Κοινοτήτων Νέας Ὑόρκης καὶ τὸ χριστιανικόν μας πλήρωμα, ὅπως ἀποστείλουν εὐχαριστήρια τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Δήμαρχον Νέας Ὑόρκης κ. Γουάγκνερ διὰ τὸν διορισμὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαστοῦ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ κ. Στεφάνου Σκόπα.

—Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, ἥτις διοργανοῦται ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τῆς 30ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ COLUMBUS CIRCLE, θὰ ἐκθέσῃ πλουσιωτάτην συλλογὴν Ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐργοστάσιον τοῦ κ. Βασιλειάδου Ἀσκληπιάδου, προσκλήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου. Τὰ εἴδη ταῦτα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως θὰ ἐκποιηθῶσιν εἰς συγκαταβατικὰς τιμάς.

—Διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ Δημοσίων σχέσεων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ κ. ARTHUR DORE. Ὁ κ. DORE ἐδίδαξε Ἀγγλικὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον HARVARD καὶ εἰργάσθη εἰς μεγάλας Ἀμερικανικὰς Ἑταιρίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

--Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδ. Συμβούλιον παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας τῆς Ἑλλάδος, ἔχον ὑπ' ὄψιν του τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς διατηρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς ὁμογενείας ἐνταῦθα, συνῆλθεν εἰς εἰδικὴν συνεδρίασιν κατὰ ὁποίαν ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη ἡ ἔκφρασις βαθείας ἐκτιμήσεως καὶ συγχαρητηρίων πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μιχαὴλ.

—Ἡ ὀργάνωσις G.O.Y.A., ἐνεργοῦσα συμφώνως πρὸς σχετικὰς ὁδηγίας, μετέσχε ἐνεργῶς εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ὠργανώθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 25ης Μαρτίου. Ὑπάρχουν ἐπίσης πληροφορίαι, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν νέων μας, ἀσχολούμενοι εἰδικώτερον μὲ ἐκπαιδευτικὰ καὶ μορφωτικὰ προβλήματα καὶ θέματα, ἐπιδεικνύουν ἤδη θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπιστημονικωτέραν μελέτην καὶ ἐμφάνισιν τῶν ἱστορικῶν σχέσεων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικῆς, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ἐντεῦθεν.

—Συνεχίζεται ἡ ἀποστολὴ ὁδηγιῶν πρὸς τὰς μεγαλυτέρας τῶν Κοινοτήτων ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου θέματος τῆς ἱδρύσεως Ἡμερησίων Σχολείων, εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς 13ης Κληρικολαϊκῆς. Πολλαὶ ἐκ τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν κατήρτισαν ἤδη εἰδικὰς ἐπιτροπὰς διὰ τὴν μελέτην ὅλων τῶν ἀπόψεων τοῦ θέματος αὐτοῦ μὲ βάσιν τὰς τοπικὰς συνθήκας καὶ δυνατότητας. Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον, εἰδικώτερον, ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἐν λόγῳ τομέα ἔχει σημαντικῶς προχωρήσει, ὑπάρχουν δὲ ὅλαι αἱ ἐνδείξεις, ὅτι συντόμως θὰ ἱδρυθῇ ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἰς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας Ἡμερ. Σχολεῖον.

—Ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας καταρτίζει μετὰ προσοχῆς μελέτην ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν Νηπιαγωγείων, ὡς καὶ εἰδικὸν πρόγραμμα ἐνασχολήσεων καὶ μαθημάτων διὰ τὰ παιδιὰ τῆς προσχολικῆς ἡλικίας.

—Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου του ἐξαίρει τὴν σημασίαν τῶν Θερινῶν Σχολείων καὶ Θερινῶν κατασκηνώσεων εἰς τὰς Κοινότητας. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας παρέχει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συμπληρωματικὰς πληροφορίας εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Θερινὰ Σχολεῖα καὶ κατασκηνώσεις λειτουργοῦν ἤδη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὡς καὶ εἰς μερικὰς ἄλλας κοινότητας, ἰδίως εἰς OHIO. Πληροφορίαι ὑπάρχουν, ὅτι συντόμως θὰ λειτουργήσουν ἄλλα δύο σχολεῖα κατὰ τὸ θέρος τοῦτο (MINNEAPOLIS, MINN. καὶ YOUNGSTOWN, OHIO).

—Τὸ καταρτισθὲν καταστατικὸν Συντάξεως τῶν Ἐκπαιδευτικῶν τῆς Ἑλλην. Ἀρχιεπισκοπῆς ἔτυχε ἤδη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδ. Συμβουλίου μετὰ γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Κουρίδη. Ἀντίγραφα τοῦ καταστατικοῦ ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τοὺς κατὰ Ἐπισκοπικὰς Περιφερείας Διδακτικοὺς Συλλόγους πρὸς τελικὴν ἔγκρισιν ὑπὸ τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων ἐκπαιδευτικῶν.

—Συνιστᾶται ἡ ὀργάνωσις συγκεντρώσεων καὶ διαλέξεων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως ἑκατὸν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος Δ. Σολωμοῦ. Συνιστᾶται ἐπίσης ὁ ἐμπλουτισμὸς τῶν ἰδιωτικῶν καὶ ἰδίως τῶν Κοινοτικῶν βιβλιοθηκῶν διὰ Ἑλληνικῶν ἐκδόσεων, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἐμφάνισις καὶ τὸ περιεχόμενον εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄριστα. Μεταξὺ τούτων ἰδιαιτέρως ἐξέχουσαν θέσιν κατέχουν αἱ ἐκδόσεις ἀντιγράφων ἔργων τέχνης τόσον τῆς Κλασσικῆς ἐποχῆς, ὅσον καὶ τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς Νεοελληνικῆς περιόδου.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα ἑορτασμῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἐκτὸς τοῦ κονσέρτου τῆς 2ας Μαρτίου περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλο ἔλαβον χώραν καὶ αἱ ἑξῆς τελεταί:

—Τὴν 23ην Φεβρουαρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσεν Μέγαν Ἑσπερινὸν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου προσεφώνησεν τοὺς καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς ἐν καταφανεῖ συγκινήσει.

—Τὴν 24ην Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακήν, Ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Βαστώνης συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν αἰδεσιμ. ἱερέων τοῦ Καθεδρικοῦ ὡς καὶ τῶν αἰδεσιμολ. κληρικῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, βοηθούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ διακόνου τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Γ. Καραχάλιου. Τοὺς λειτουργικοὺς ὕμνους ἔψαλε ἡ χορῳδία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογικὴ Παιδεία», ὅπου μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγλωττον βαθύτητα ἀνέλυσε τὸ νόημα τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Παραδόσεως. Ὁ Σεβασμ. δὲν παρέλειψε νὰ ὁμιλήσῃ ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ φυτωρίου τῆς καλλιεργείας

ῆς Θεολογικῆς Ὀρθοδόξου Παραόσεως, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐημείωσεν δὲ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς όπους ὑπὲρ αὐτῆς ὅλων τῶν ἐργαθέντων διὰ τὴν πρόοδόν της, ἀπὸ οῦ ἱδρυτοῦ της τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, καὶ νῦν Οἰκουμενικοῦ Παριάρχου κ. Ἀθηναγόρα μέχρι τοῦ ήμερον τόσον μοχθοῦντος ὑπὲρ αὐῆς Σχολάρχου της Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα.

—Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώατος ἔδωσεν τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχοντος Μεγάλου Πρωτοψάλτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν αθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς . Χρ. Βρυωνίδην.

—Τὴν 25ην Φεβρουαρίου συνῆλθεν ἰς συνεδρίασιν ἡ Ἐφορεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν οῦ Σεβασμιωτάτου. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ὁ Σεβασμιώτατος ἐσημείωσεν ὰς μέχρι σήμερον προόδους τῆς Σχολῆς καὶ ὑπέδειξεν, ὅπως ἐντὸς τῆς προσεχοῦς πενταετίας γίνουν αἱ ἀπαραίτητοι ἐνέργειαι καὶ ἐξασφαλισθοῦν οἱ ὅροι διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Σχολῆς ἰς τὸ πρῶτον Ἑλληνορθόδοξον Πανεπιστήμιον Ἀμερικῆς. Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω εἰσηγήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐντιμότατον κ. Ἀντώνιον Πάππαν, ἵνα προεδρεύσῃ ἐπιτροπῆς, ήτις θὰ μελετήσῃ τὴν πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου περὶ ἀναδείξεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς Πανεπιστήμιον.

—Τῇ προσλήσει τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρα ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας ὡμίλησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Βοστώνης ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἑρμηνεία τῆς Ὀρθοδόξου Λειτουργικῆς Θεολογίας». Τῆς διαλέξεως ἐπηκολούθησεν εὐρυτάτη καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα συζήτησις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Κατόπιν προσκλήσεως ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ BRIDGEPORT, CONN., **αἱ φοιτήτριαι τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου** καὶ ἀρκεταί ἐκ τῶν μαθητριῶν τοῦ JUNIOR HIGH SCHOOL καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Ἀκαδημίας ἐπεσκέφθησαν τὴν Κοινότητα τὴν 23ην Μαρτίου καὶ παρουσίασαν ὡραιότατον πρόγραμμα ἐθνικοῦ περιεχομένου.

Αἱ φοιτήτριαι καί μαθήτριαι ἐφιλοξενήθησαν κατά τήν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου ὑπό μελῶν τῆς Φιλοπτώχου καί ἄλλων ὁμογενῶν τῆς Κοινότητος, τήν δέ ἑπομένην—Κυριακήν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως—ἡ φοιτητική χορῳδία τῆς Ἀκαδημίας ἔψαλε τήν θείαν λειτουργίαν εἰς τόν ναόν τῆς Κοινότητος.

Τάς φοιτητρίας καί μαθητρίας συνώδευσαν ὁ Διευθυντής, οἱ Καθηγηταί καί αἱ Διδασκάλισσαι τοῦ Ἱδρύματος.

Οἱ ὁμογενεῖς τοῦ BRIDGEPORT, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἱερατικόν Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Αἰδεσ. Β. Κεχαγιᾶν, τόν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος κ. Ν. Χαδούλην, τήν πρόεδρον τῆς Φιλοπτώχου καν Βλαντῆ καί τήν διδασκάλισσαν τοῦ κοινοτικοῦ σχολείου, ἀπόφοιτον τῆς Ἀκαδημίας, δίδα Μ. Ταυλαρίδου, ἔδειξαν μεγάλον ἐνθουσιασμόν καί ἐπεδαψίλευσαν ἰδιαιτέρας περιποιήσεις εἰς τό Προσωπικόν καί τάς μαθητρίας τῆς Ἀκαδημίας.

—Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας ἑωρτάσθη εἰς τήν Ἀκαδημίαν τήν 25ην Μαρτίου μέ τήν ἐμπρέπουσαν ἐπιβλητικότητα. Τήν πρωΐαν ἐτελέσθη εἰς τό ναΐδριον τοῦ Ἱδρύματος πανηγυρική λειτουργία μέ δοξολογίαν καί ἀρτοκλασίαν. Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας αἱ φοιτήτριαι καί μαθήτριαι τοῦ Ἱδρύματος παρουσίασαν σύντομον, ἀλλά λίαν συγκινητικόν πρόγραμμα σχετικόν μέ τήν ἐθνικήν μας Παλιγγενεσίαν.

—Τό Διδασκαλικόν Κολλέγιον τῆς Ἀκαδημίας κατόπιν τιμητικῆς προσκλήσεως ἐκ μέρους τῆς μεγάλης μας καλλιτέχνιδος GINA BACHAUER παρηκολούθησε τό κονσέρτο πιάνου τῆς διεθνοῦς φήμης ἐκλεκτῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, τό ὁποῖον ἐδόθη τήν 20ην Φεβρουαρίου εἰς τό CARNEGIE HALL μέ ἐξαιρετικήν ἐπιτυχίαν.

—Διωρίσθη Καθηγητής τῆς Μουσικῆς εἰς τήν Ἀκαδημίαν ὁ διακεκριμένος καθηγητής φωνητικῆς μουσικῆς κ. Ἀθ. Μέλλος, σύζυγος τῆς μεγάλης μας καλλιτέχνιδος Ἕλενας Νικολαΐδου.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

—Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρός τούς Ἱερατικούς Προϊσταμένους καί τά Διοικητικά Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων μας ἀνακοινοῦται ὅτι θά λειτουργήσῃ καί κατά τό προσεχές θέρος Κατηχητικόν Φροντιστήριον εἰς τήν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου ἀπό τῆς 30ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 14ης Ἰουλίου.

«Εἰς τό Φροντιστήριον τοῦτο», τονίζει ὁ Σεβασμιώτατος, «λειτουργοῦν ἀπό πενταετίας ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί δαπάναις τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου αὐτῆς, ἔχουν φοιτήσει πλέον τῶν 250 κατηχητριῶν καί κατηχητῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζονται μετά μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ διά τήν ἐν αὐτῷ ἐπιτελουμένην ἐργασίαν . . . »

Ἐν συνεχείᾳ συνιστᾶται ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου «ὅπως ἑκάστη Κοινότης ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τό Φροντιστήριον διά μιᾶς τοὐλάχιστον Κατηχητρίας, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐπιδεικνύουν μεγαλυτέραν ἔφεσιν, ζῆλον καί ἱκανότητα. Διά τοῦ τρόπου τούτου αἱ Κοινότητες ἡμῶν θά ἐξασφαλίσουν τούς κατηρτισμένους καί δυναμικούς πυρῆνας διά τήν περαιτέρω βελτίωσιν τοῦ κατηχητικοῦ των ἔργου, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ — καί πρέπει νά ἀποτελῇ — ἓν ἀπό τά κύρια μελήματα τῶν κοινοτικῶν ἡγετικῶν μας στελεχῶν».

—Τό ἔργον τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς Κατηχητικῶν Βοηθημάτων συνεχίζεται. Ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς, τελούσης ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐνεκρίθη ἀριθμός βοηθημάτων ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος.

Διά τῶν ἐγκριθέντων καλύπτεται ὁλόκληρος σχεδόν ὁ συστηματικός κύκλος (ἡλικίαι 8-14) καί μέρος τοῦ προπαρασκευαστικοῦ (4-7).

Προχωρεῖ ἐπίσης ἡ ἀναθεώρησις τῶν ὑπαρχόντων βοηθημάτων. Τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν ἐπερατώθη ἤδη ἡ ἀνατύπωσις.

Συγχρόνως παρασκευάζονται συμπληρωματικά βοηθήματα διά τούς διδάσκοντας καί διδασκομένους (COLORING BOOKS, WORKBOOKS, GUIDES) καί μελετᾶται ὁ τρόπος ἐξασφαλίσεως ἐποπτικῶν μέσων διδασκαλίας (εἰκόνων Βυζαντινῆς τέχνης, SLIDES . . .).

Διά τοῦ τρόπου τούτου ἐλπίζεται ὅτι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους θά ἔχῃ καλυφθῇ τό μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὑπό τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος καθοριζομένου ὑλικοῦ κατηχητικῆς διδασκαλίας.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

• CHURCH STATIONARY • YEAR BOOKS

• CHURCH PROGRAMS • JOURNALS

• COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS
2221 UTICA AVENUE
BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

WE EXECUTE ORDERS BY MAIL
— WHEREVER YOU ARE —

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ — Ι

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 84)

ματικὴ γίνεται αἰτία ἀδιαφορίας καὶ θρησκευτικῆς διαστροφῆς, τόσον εἰς τὸν κήρυκα ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ.

Τῆς ἀνίας ταύτης αἰτία εἶναι ἡ προχειρότης. "Οταν ἀναβῇ εἰς τὸν "Αμβωνα ὁ Ἱεροκήρυξ ἀμελέτητος ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀναμασᾷ τὰ ἴδια. Καὶ εἴτε ἐκθέτει μὲ ἁπλᾶ λόγια τὴν περικοπὴν ἢ ἄνευ μεθόδου ὁμιλεῖ διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς οὐδὲν συμπέρασμα ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐνδεικτικὸν ἐρεύνης καὶ μεθόδου. Τὸ ἀκροατήριον ὅμως δὲν ἀργεῖ νὰ διαισθανθῇ τὴν ἀνετοιμασίαν τοῦ κηρύττοντος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὄχι μόνον δὲν προσέχει ἀλλὰ καὶ δυσανασχετεῖ πρᾶγμα ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὴν παραμέλησιν τοῦ τακτικοῦ Ἐκκλησιασμοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κατάκρισιν... Τόσον ἡ κατάκρισις ὅσον καὶ ἡ ἀραίωσις τοῦ Ἐκκλησιάσματος ἀποτελοῦν κατάστασιν κρίσεως καὶ κλονισμοῦ διὰ τὸν ἱερέα ὡς κήρυκα καὶ Διδάσκαλον. Διὰ τοῦτο εἶναι ὑψίστη ἀνάγκη τῆς στροφῆς πρὸς τὴν μελέτην καὶ πρὸς τὴν συγγραφὴν τοῦ κηρύγματος, ἡ ὁποία διευρύνει τὸν νοῦν καὶ πλουτίζει τὰς γνώσεις. Αὐτὴ ἄλλως τε ἡ συνήθεια ἀνέδειξε τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπλούτισε τὴν Χριστιανικὴν Γραμματείαν.

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον: Τὸ Ἁγιαστικὸν καὶ ποιμαντικὸν ἔργον τοῦ Κληρικοῦ.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
Sunday School 9:00—10:30 A.M.
Greek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
Rev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
Divine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
Sunday School 9:00—10.00 A.M.
Greek School 3:00—5:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

A CHURCH SERVICES LISTING is a sound investment in the promotion of church attendance.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑ

ΤΑΣ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑΣ ΣΥΝΔΡΙΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ ΜΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Διαθέτομεν τὰς καλλιτέρας ταινίας μὲ τὰς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε:

GRECIAN FILM CENTER
147 West 42nd Street
Suite 621
New York 36, N. Y.
Τηλεφωνήσατε: LOngacre 4-1871

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν,

- Προσφέρετε τὴν καλλιτέραν ψυχαγωγίαν.
- Ἐξασφαλίζετε καλὸν εἰσόδημα.
- Βοηθεῖτε τὴν διάδοσιν τῆς Γλώσσης μας.
- Βοηθεῖτε τοὺς νέους νὰ γνωρίσουν καὶ ἀγαπήσουν τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῶν πατέρων των.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ
ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ 1957
ΜΕ ΤΟ
Υ)Π "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ"

ΓΚΑΠΑ	Ἀπριλίου 24
ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΕΩΝ Η «ΟΜΟΝΟΙΑ»	Ἀπριλίου 24
ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ	Ἀπριλίου 24
ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ	Μαΐου 19
ΠΑΝΣΑΜΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Μαΐου 19
†ΠΑΜΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Μαΐου 19
ΠΑΛΛΕΣΒΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Μαΐου 19
ΠΑΝΡΟΔΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Μαΐου 19
††ΠΑΓΚΡΗΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Ἰουλίου 11
ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Ἰουλίου 11

† Ἀποβίβασις εἰς Καλαμάταν.
†† Ἀποβίβασις εἰς Χανιὰ (Κρήτης).

Ἀρχῆστε νὰ σχεδιάζετε τὸ ταξίδι σας ἀπὸ τώρα . . .
ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

★ Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Γραμμῆς Ἀμερικῆς αἰσθάνεται ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὴν Ὁμογένειαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Καναδᾶ, διὰ τὴν ὑποστήριξιν τὴν ὁποίαν παρέσχεν κατὰ τὸ ἔτος 1956 εἰς τὸ Ὑπερωκεάνειον «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ».

★ Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ συνεισφορὰ τοῦ ὑπερωκεανείου εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ «Εὐγενιδείου Ἱδρύματος» ποὺ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως στὴν Ἑλλάδα, αἱ ἀνέσεις, ἡ ἁπλοχωριὰ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ σταθερότης τοῦ Υ/Π «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» ἐξετιμήθησαν ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὀργανώσεις ἔδωσαν ἀπεριόριστον τὴν ὑποστήριξίν των πρὸς τὸ ἐθνικὸν ὑπερωκεάνειον.

★ Μετὰ τὴν ἐτησίαν του ἐπιθεώρησιν τὸ Υ/Π «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» θὰ διαθέτῃ πλῆθος πολυτελῶν καμπινῶν Τουριστικῆς θέσεως μὲ facilities πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁμογενῶν μας, εἰς τρόπον ὥστε περίπου 400 ἐπιβάται Τουριστικῆς θέσεως νὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦν καμπίνας μὲ διαιτέραν τουαλέταν μετὰ λουτροῦ ἢ shower.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ . . .
ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ ΣΤΗΝ ΤΗΝΟ . . .
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Κατ' εὐθεῖαν ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ-ΤΗΝΟΣ-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἄφιξις στὴν Τῆνο στὰς 7 τὸ πρωῒ τῆς 15ης Αὐγούστου. Παρακολούθησις τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς λειτανίας τῆς θαυματουργῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας. Ἀναχώρησις ἀπὸ τὴν Τῆνον στὶς 2:30 τὸ ἀπόγευμα. Ἄφιξις εἰς Πειραιὰ τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας.

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ 42 Broadway, New York 4, N. Y.